EMİR

"Merak gırtlağıma düğümlendi bre yiğidim," di-
ye yakındı Köse, "Allah'ını seversen anlat şu işi;
anlat ki, İbrahim Can kardaşımla birlikte rahatlaya-
lım; içimizin merakı defolsun."

Adı dillere destan akıncı beyi Sunguroğlu, ge-
minin küpeştesine yaslanmış, denizi seyre dalmış-
tı. Yunus balıklarının köpükler arasında oynaşma-
ları ne kadar da hoştu. Bazen batıyor, bazen su yü-
züne çıkıyor, birbirlerine sürtünerek oynaşıyorlardı.

Bıraksalar saatlerce bu manzarayı seyredebilir-
di. Fakat bırakmıyorlardı ki, Köse Yusuf sorup du-
ruyordu. İbrahim Can da merak içindeydi mutlaka.
Susması Sunguroğlu'na duyduğu saygıdan olacak-
tı. Cevap vermesi lâzımdı. Zaten ortada büyük bir
sır da yoktu. Osmanlıların Beyi Orhan Gazi'den bir
mektupçu gelmiş, Orhan Gazi'nin mektubunu
uzatmıştı.

Mektubu okur okumaz "Yine yol göründü bize,"

diye geçirmişti içinden. İlk iş olarak Köse Yusuf'la,
İbrahim'i bulmuştu. Yıllarca birlikte çalışmışlar,
akınlara birlikte katılmışlar, en olmayacak işleri
birlikte yapmışlardı. Bu işi de birlikte yapacaklardı.
Aceleden ne yapacaklarını anlatmamıştı, ama artık
anlatmalıydı. Köse'nin merakı kabardıkça kabarı-
yordu.

Gözlerini denizden aldı. Dirseklerini küpeşteye
dayayıp döndü. İlk karşılaştığı şey, Köse'nin ve İb-
rahim'in merak dolu gözleri oldu. Gülümsedi:

"Ne bu candaşlarım," diye konuştu. "Merak kü-
püne batmış gibisiniz. Sizi tanımasam güvenmedi-
ğinizi düşünürdüm."

"Hâşâ," diye atıldı Köse, "Beyimize itimadımız
sonsuzdur, velâkin neyin nesi olduğunu bilmediği-
miz bir işe dört elle nasıl sarılabiliriz? Şimdiye ka-
dar bu kertede sustuğunu görmüşlüğüm yok. Ha-
ber yayılır diye mi korkmaktasın? Eğer öyleyse bi-
ze güvenmediğin anlaşılır."

Sunguroğlu bir el hareketiyle Köse'yi susturdu:

"Baka Köse birader, bir şaka edelim dedik, bir çuval laf yığdın önümüze; şöyle yaklaşın bakalım, ne olsa bir Bizans teknesindeyiz, sözlerimizin duyulmasını istemeyiz."

İyice sokuldular, Sunguroğlu sesini alçalttı:

"Bizans İmparatoru, Orhan Bey'imizin nesi olur bakalım?"

Köse ile ibrahim şaşkınlıkla bakıştılar.

"Onu bilmeyecek ne var ki gözüm," diye konuştu. "İmparatorun kızı Orhan Bey'imizin oğlu Halil Bey'in nikâhı altında bulunduğuna göre, aralarında sihriyet vardır."

"İyi bildin İbrahim. Sizin anlayacağınız Halil Bey'imizin baldızı kaçırılmıştır. Onu bulacağız."

"Baldızı mı?" diye sordu Köse şaşkınlıkla.

"Yani, imparatorun küçük kızı. Bizans'ta sarayın bahçesinde gezinirken kaçırılmış. Nereye götürüldüğü belli değilmiş. İmparatora bir mektup yazılıp kızının hayatını düşünüyorsa verilecek talimata uyması istenmiş."

"Talimat verilmiş mi peki?"

"Henüz bir şey yok. Yani, ben bilmiyorum. Orhan Bey'imiz de bilmiyor. Bilseydi yazardı. Mektubunda diyor ki, gidip bu işin aslını faslını öğrenelim. Osmanlıları alâkadar eden ciheti var mı, yok mu araştıralım."

"Küçük Prensesi niye kaçırmış olsunlar?"

"Bilmem," dedi Sunguroğlu. "Bilsem öğrenmeye gitmezdik. Bir sürü sebep olabilir. Biliyorsunuz İmparatoru devirmek için çalışan teşkilâtlar var. Önce komutan Lagan Mişöp'e gideriz. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Elbette" diye cevap verdi İbrahim, "nasıl unu-

tabiliriz ki, bize çok iyiliği dokunmuştu. Doğru ona mı gidiyoruz?"

"Hemen değil, önce İmparatoru görmemiz lâzım gelecek. Ardından Mişöp'ü buluruz. Eskiden Bizans'ın başkomutanıydı."

"Artık değil mi?" diye şaştı Köse.

"Hayır değil. Azledildi. İmparatorla arası açıldı galiba. Küçük bir kuvvetin başına geçirildiğini öğrendim. Belki de din değiştirip Müslüman olması İmparatorun canını sıkmıştır."

Köse şaşkın şaşkın başını iki yana salladı:

"Sen iyice araştırmışa benzersin, doğrusu aşk olsun yiğidim, dostlarına danışmak yok muydu?"

"Vardı elbet, vardı, ama sizi bulmak için iki gününü verdim. Bu arada boş oturamazdım herhalde, biraz soruşturdum."

uzaktan Bizans görülmüştü, üçü birden kiliselerin sivri kulelerine, Valekarna Sarayı'nın göz kamaştıran parıltısına bakarken, kendilerini nelerin beklediğini düşünüyorlardı.

Şimdiye kadar Bizans'a çok gelmişlerdi. Her defasında da başları dertten kurtulmamıştı. Ama, şimdiki iş diğerlerinden daha zor gibi görünüyordu. Bu sefer bir prenses kaçırılmıştı. Alelade para işine hiç mi hiç benzemiyordu. Para kazanmak için bir prensesi kaçırmayı kolay kolay kimse göze ala-

mazdı. Mutlaka makam-mevki ihtirası kol geziyor olacaktı. Belki de doğrudan doğruya İmparatoru devirmeye çalışıyorlardı. Oysa Osmanlı menfaatleri, Bizans'ın şimdiki İmparatorunun makamında kalmasını gerektiriyordu. İmparator, makamında kaldığı müddetçe Osmanlılar her istediklerini yaptırabiliyorlardı. İmparator, Orhan Bey'in bir dediğini iki etmiyordu.

"İki türlü düşmanla karşılaşacağımızı sanıyorum," diye konuştu Sunguroğlu, "bir, Bizans sarayında bize karşı olan gruplarla; iki, Prensesi kaçıranlarla. Allah yardımcımız olsun. Bir gün bir Bizans prensesinin hayatını kurtarmak için yola çıkacağımı söyleseler, inanmazdım. Fakat Orhan Bey'imizin emri başımız üzre."

Tekrar Bizans'a daldılar. Çok güzel görünüyordu. Üçü de Bizans'ın Osmanlı sarıklılarının atları önünde dize geleceği günü özlüyordu. Ve birlikte iç çekiyorlardı.

BİZANSLI SUBAYLAR

Teodosyüs Limanında her millete mensup tekneler vardı. Hatta korsan gemilerine bile rastlanıyordu. Bizans, herkese kapılarını açmış, israf yüzünden açık veren saray bütçesini denkleştirmek için para karşılığı bütün limanlarını kiralamıştı.

Limanda çeşitli gemilerin yanı sıra çeşitli insanlar da göze çarpıyordu. Foça korsanları, Venedik denizcileri, İngiliz tüccarları, İspanya bitirimleri kâh gırtlak gırtlağa kavga ediyor, kâh sakin sakin konuşuyorlardı.

Sunguroğlu ile arkadaşlarını getiren geminin kaptanı limandaki iki subayla kısa bir konuşma yaptıktan sonra, döndü. Üç arkadaş iki subayı işa-

ret ederek:
"Sizi karşılamaya gelmişler," dedi.
10
Sunguroğlu, kaptanla vedalaştı. Arkadaşlarıyla birlikte iki Bizanslı subayın yanına gitti.
"Ben Sunguroğlu'yum," diye kendini tanıttı. "İmparatorunuzun daveti üzerine geldik."
Subaylardan biri ince, uzun boyluydu. Gözleri kinle büzülmüştü. Sunguroğlu bunu ilk bakışta farketti, ama fazla üstünde durmadı. Adamın bakışlarına da karışacak hali yoktu ya, isterse sever, isterse nefret ederdi.
Diğeri ise orta boylu, şişmandı. Miğferi başında iğreti gibi duruyordu. Rütbece üstün olduğunu göstermek istercesine bir adım önce çıktı ve elini uzattı:
"Hoş geldiniz beyzadem, İmparator hazretleri sizi bekliyor. Layık olduğunuz gibi karşılayamadığından ötürü özür beyan eder. Kesin olarak ne zaman geleceğinizi bilmediğimizden tedbir alamadık." '
"Zararı yok, sizce mahzurlu değilse hemen gitmek istiyoruz. Atlarımızı gemiden aldırabilir misiniz? umarım zavallı Şahin'imi deniz tutmamıştır."
"Efendim, anlayamadım, bağışlayınız, gemide bir arkadaşınız daha mı var?"
"Yok," derken güldü Köse, "atlarımız var, Sunguroğlu Bey'imin bahsettiği bir attır. Adına Şahin derler."
11

'Lütfen atlarla ligilenin.
12
Gülümsedi subay:
"Burada attan bol ne vardı beyzadeler, en cins atlar İmparator hazretlerinin ahırında bulunur. Size istediğinizden âlâsını verirdik. Niye zahmet edip atlarınızı getirdiniz?"
"Bizim atlar gibisi Bizans'ta bile bulunmaz," diye cevap yetiştirdi Köse. "Hem bizde, 'elin atına binen tez iner' diye de bir atasözü var. Lütfen atlarla ilgilenin."

"Başüstüne."
Yanındakine bir işaret yaptı:
"Atları çıkar Miloş."
Gözleri kinle bakan subay, bir şeyler geveledikten sonra gitti.
"Arabam köşede emrinizi bekliyor beyzadeler,"

diye eğildi orta boylu subay. "Atlarınız kalacağınız yere getirilecektir, hiç merak etmeyin."

Birlikte arabaya bindiler. Çok süslüydü. İçi kadife kaplıydı. Pencerelerinde aynı renk perdeler vardı. Koltukları da çok esnekti. İnsan oturdu mu gömülüyordu.

Buna rağmen Köse memnun görünmüyordu. İbrahim ise, bu memnuniyetsizliğin sebebini tahmin ettiğinden, kıs kıs gülüyordu. Gözleri birkaç kere karşılaştı. Her karşılaşmada Köse'nin yüzü biraz daha asılıp ekşidi; İbrahim'in gülüşü ise biraz daha genişledi. Sonunda Köse dayanamadı:

"Pişmiş kelle gibi ne sırıtıp durmaktasın genç horoz? Yaylı saray arabası kemiklerine iyi geldi besbelli."

Osmanlıca konuştuğu için subay anlayamıyor, sadece gülerek dinliyordu.

"Sırıtmıyorum, gülümsüyorum," diye cevap verdi İbrahim, "Doğrusu pek rahatladım, ya sen? İhtiyar kemiklerin yol yorgunluğunu attı umarım."

"Aksine, daha beter yoruldu."

"Nedenmiş o?"

"Böyle yaylı arabalara alışık değilim, bir seferinde Yalova Beyi bizi kuştüyü yatağa yatırmaya kalktıydı ya, gözüme uyku girmediydi. Sonunda halıların üstüne attım kendimi, bir güzel uyudum."

"Canım, Köse biraderimiz iyisine alışık değil diye İmparator, alışkanlığını bozacak değil ya; sabret, zaten az kaldı."

Köse burnundan soluyordu:

"Sabredeceğim de, şu alaycı sırıtığın olmasa..."

Sarayın yakınlarındaki bir evin önünde durdular. Subay:

"Burada kalacaksınız," dedi. "Rahat edeceğinizi umuyorum. Burası İmparatorumuzun yazlık köşküdür. Bütün pencereleri Halic'e bakar. Sabahları mis gibi havayı soluyacaksınız."

Kocaman bir evdi. Gıcır gıcır boyalıydı. Pencerelerin üst kısımları renkli camlarla süslenmişti. Pancurlar deniz mavisi rengindeydi.

Koskoca bir de bahçesi vardı. Mis gibi kokuyordu. Rengarenk güller göz dolduruyordu. Bu bahçeyi kim düzenlemişse, gerçek zevk sahibiydi.

Eve girerken yakınlarda bir kilise çanı öğleyi vuruyordu, üç arkadaşın suratları ekşidi. Bu sese alışmak zor gelecekti. Onlar kilise çanına değil,

ezan sesine yanıktılar. Alışıktılar da. Bir süre ezan sesi duyma ümidiyle beklediler. Sonra nerede bulunduklarını hatırlayıp iç çektiler. İşleri bitene kadar ezan sesinden mahrum yaşamak zorundaydılar.

Subay gider gitmez, Sunguroğlu, İbrahim'e döndü:

"Öğle vaktidir İbrahim, çan sesleriyle paslanan kulaklarımız dile destan ezanınla yıkansın bakalım. Küffar diyarındayız diye ezanımızı unutacak değiliz ya, at ellerini kulaklarına haydi!"

İbrahim'in canına minnetti. Öteden beri ezan okumaya bayılırdı. Hele böyle bir yerde okumanın başka tadı vardı.

İstekle ellerini kulaklarına attı:

"Allahü ekber Allahü ekber..."

Ezan bittikten sonra ellerini açtılar:

"Allahım, şu ezan sesini bu diyarın her yanına mutlak hakim eyle, çan seslerinin kesilip ezan seslerinin yükseleceği günü Müslümanlara göster, amin."

Pencerelere yürüdüler. Kanatları sonuna kadar açıp deniz havasını ciğerlerine doldurdular.

"Subayın dediği kadar var," diye fikrini açıkladı Köse.

"Burası gerçekten de bir şey..."

"Ney?" diye atıldı İbrahim, "Cennet filan demeyesin koca ihtiyar."

İbrahim'in müdahalesi Köse'nin tepesini arttırmaya her zaman yeterdi:

"Susmayı bilmez misin bre toy çocuk?" diye çıkıştı. 'Bu benim büyüğümdür, lafına laf doğramak olmaz' demez misin hiç?"

"Ama Köse ağam, karışmasaydım cennet deyip çıkacaktın. Küffar diyarını cennete benzetmek caiz mi?"

"Yahu sus, ne olur sus be mübarek! Ben cennet dedim mi? Demeden diyeceğimi nasıl bildin? Bir gün fena kızacağım. Kızınca da eh, ne yapacağımı iyi bilirsin."

İbrahim bir sütunun ardına saklanmış, Köse'nin sahte öfkesi dinsin diye bekliyor, kendi kendine kısık kahkahalar atıyordu.

Onlar böyleydi. Birbirlerini her zaman iğneler,

şakalaşır, kızgınca bakışırlar, fakat gerçekten asla kızmazlardı, üçü kardeşten de ileriydiler. Köse yaşlıydı gerçi, İbrahim ise çok gençti. Bununla birlikte iyi anlaşırlardı. Tabiî, şu şakacıktan kızgınlıkların dışında...

Sunguroğlu'na yürekten bağlıydılar. Ne dese yaparlar, icabında hiç soru sormazlardı. Ne yaparsa vatanının iyiliği için, vatanına, milletine hizmet için yaptığını bilirlerdi.

Sunguroğlu'nun gözleri bahçeye kaydı. Tarhların arasında pencereyi gözetleyen birini görür gibi oldu. Yanıbaşında duran Köse'yi dirsekledi:

"Şu tarhların arasına baksana Köse, birini gördüm galiba."

Köse kalktı ya hiçbir şey göremedi.

"Bahçıvan olmalı," dedi.

"Sanmam. Kılığı asilzadeyi andırıyordu. Sadece belden yukarısını gördüm, ama eminim bahçıvan değildi. Yoksa Bizans'ta bahçıvanlar asilzadeler gibi mi giyinir?"

Köse eski bir Bizans papazıydı. Bu işleri hepsinden daha iyi bilirdi.

"Ben Jozef adlı bir papazken Bizans'ta bahçıvanlar iş elbisesi giyerdi. O günden bu güne çok zaman geçti. Belki de şimdi asilzadeler gibi giyiniyorlardır."

"Atma Köse ağam," diye fısıldadı İbrahim.

Köse kızgınlığını İbrahim'in gözlerine boşalttı.

"Anlamanın bir yolu var," diye konuştu. "Sen genç horoz, gidip bakıversene, zaten yerinde duramıyorsun. Heyecanını durmadan üstüme döküyorsun. Belki dişine münasip biri çıkar da, kılıç tokuşturma fırsatı bulursun. Böylelikle de iyice rahatlar, iğnelerini üstümden çekersin."

"Canıma minnet," dedi İbrahim.

Kapıya yürüdü. Az sonra bahçedeydi. Birkaç dakikada her tarafı iyice araştırdı. Fakat kimseyi bulamadı. Sunguroğlu'nun, adamı gördüğünü söylediği yerde sadece bir kâğıt parçası vardı. İş olsun gibilerden aldı. Üstüne tek kelime yazılmıştı: "Defolun!"

Kâğıdı pencereye doğru salladı.

"Birileri defolmamızı istiyor Sunguroğlu Beyim, gördüğün hayal değilmiş, bahçıvan hiç değilmiş; bizim burada bulunmamızı istemeyenler var. üste-

lik de adım adım takip ediyorlar."

Köse kızgın kızgın bağırdı pencereden:

"Gel de kıyımızda öt, genç horoz, çabuk ol!"

Kâğıdı evirip çevirdiler. Tek kelimenin dışında bir şey yoktu. Ne imza, ne işaret, hiçbir şey. Yalnızca o tek kelime: "Defolun!"

Köse, bilgiç bilgiç başını salladı:

"Yazı kötü" diye konuştu, "sol elle yazılmış olabilir. Bu da yazanın tanınmış biri olabileceği ihtimalini gösterir."

"Nereden bu neticeye vardın Köse ağam?"

"Şuradan genç horoz; adam tanınmış biri olmasaydı doğru düzgün yazardı. Sağ eliyle yani. Bir gün yazısını başka yazılarla karşılaştırabileceğimizi düşünmüş. Bu da Bizans'ta tanınmış biri olduğuna delalet eder. Anladın mı?"

"Sadece ihtimal."

"Tabiî, sadece ihtimal. Ama böyle işlerde her ihtimalin inceden inceye hesaplanması lâzım. Çünkü elimizde başka ipucu yok. Kızcağızı kimlerin kaçırdığını bilmiyoruz."

"Ama öğreneceğiz," dedi Sunguroğlu, "azmin elinden bir şey kurtulamaz."

"Ona ne şüphe yiğidim, hele bu Sunguroğlu'nun azmi olursa."

"Kendini de hesaba katmalısın. Siz olmayınca ben boş çuval gibiyim. Neyse, Bizans'a gelir gelmez, tıpkı Bizanslılar gibi birbirimizi methe bulaştık. Biz övünmek için, tanınmak için çalışmıyoruz. Büyük bir gayemiz var. Kayı Aşireti'ni Allah'ın izni, ceddimiz Osman Bey'in gayretiyle beylik haline getirdik, şimdi devlet haline getirme vaktidir, buna bel bağlamışız. Gelin öğle namazını eda edelim. İmamlık sırası kimdeydi?"

"Ben sıramı savdım," dedi İbrahim. "Köse ağamdadır."

"Hayır," dedi Köse, "sabah namazını kimin imamlığında kılmıştın, söylesene genç horoz?"

"Senin mi, aman!.."

"Ya, sıra Sunguroğlu Bey'imizde, onun ardında namaza durmak da bir başka huzur veriyor inşa-na.

"Öyledir," diye kıkırdadı İbrahim, "papazlığın-dan kalma günahlarını da bir güzel döküyorsun böylece."

Köse ilk defa gerçekten kızdı. Papazlığından kalma günahlar hatırlandığında hep kızardı zaten.
20
ibrahim de bunu çok iyi bilirdi. Bilirdi ya iğneleme-den de duramazdı ki. Şaplağı ensesine yememek için odanın öbür köşesine saklandı.

Az sonra Sunguroğîu'nun imamlığında iftitah tekbiri aldılar.

Bizans'ı da, Prensesi de, tarhlar arasında görü-nen esrarengiz adamı da, tek kelimelik tehdit mek-tubunu da unuttular.

Arkalarından bir ordu saldırsa aldıracakları yoktu. Sanki bu dünyada yaşamıyorlardı. Bütün hücreleri Allah'a yönelmişti. İçleri huzur ve sükûn doluydu.
21

LAGAN MİŞÖP'ÜN EVİNDE

Lagan Mişöp, eski bir konakta oturuyordu. Ko-nağın görünüşü haraptı. Ama içerisi hiç fena değil-di. Sade, fakat temiz döşenmişti. Duvar diplerine serpiştirilmiş minderlerin, titiz bir kadın elinden na-kışlandığı ilk bakışta anlaşılıyordu.

Eski başkomutan Lagan Mişöp'ün karısı işle-mişti şüphesiz. Eli yatkındı. Zamanı da bol olduğu için usanmamıştı.

Lagan Mişöp, oldukça yaşlanmış görünüyordu. Son karşılaşmalarında sakalı simsiyahtı. Şimdi ise beyazlar, siyahları yenmişti. Ama bu hal yüzüne bir başka mânâ veriyordu.

Eski dostlarını karşısında görünce gözlerine inanamadı. Rüya olup olmadığını anlamak için kır-pıştırdı durdu. Kollarını sonuna kadar açıp koştu.
22
"Sunguroğlu, Köse kardaş, İbrahim Can, sizler-siniz ha! Geldiniz ha! Eski dostunuzu hatırladınız ha! Me saadet Allah'ım, ne saadet!"

"Geldik ya," dedi Sunguroğlu, "biz dostlarımızı asla unutmayız."

"Ama unutuluruz," diye yakındı Köse, "hani ya fırsat bulur bulmaz bizim canibe geçip aramızda oturacaktın dostum; sözünün üstüne yılları yatır-dın, içimden seni azarlamak geliyor."

"Azarla candaşım Köse, azarla; ne desen haklısın. Bugün, yarın derken, bir de baktım yıllar geçmiş. Yaşlandık gayri. Alıştığımız düzeni bozmaktan korkar olduk. Küffar içinde, karıkoca yaşamaya çalışıyoruz."

"Rahatın yerinde olmasa gelirdin."

"Öylesi değil kurban Köse, öylesi değil iki gözüm. Sonra anlatırım. Hadi eve buyrun. Hatice pek sevinecek."

Hatice... Köse bu ismi hatırlamaya çalıştı. Yorgun hafızası belki ilk defa ihanet ediyordu. Bir türlü bulup çıkaramadı. Alaya alınma pahasına İbrahim'e sordu:

"Karısı," diye cevap verdi İbrahim, "sakın unuttuğunu söyleme bana. Hani bir vakitler Foça seferinden döndüğümüzde, Müslüman olduğunu ve adını değiştirdiğini söylemişti. Eski adı neydi der-

sen, irini idi derim, ihtiyarlıyorsun Köse kardaş kendine mukayyet ol."

Ancak hatırlayabilmişti. Memnun memnun güldü. İbrahim'e de kızmadı. Onca şeyi anlattıktan sonra biraz alay etmeye hakkı olurdu artık.

Evin en büyük odasında karşılıklı oturdular. Lagan Mişöp:

"Şeref verdiniz dostlarım, safalar getirdiniz. Hatice kadın çarşıya çıkmıştı. Sizi görünce pek sevinecek dostlarım, pek; uçacak sevincinden, yıllardır Müslüman yüzü görmeye hasret zavallı."

"Seni görüyor ya," diye şakalaştı Köse.

"Zaten birbirimize destek olmaya çalışıyoruz. Sağ olsun Orhan Bey'imiz, küçük de olsa bir mescit açtırdı Bizans'ta, ruhumuzu orada sükûnete kavuşturuyoruz. Bizi bırakalım da sizden konuşalım birazcık; hangi rüzgâr attı buralara? Sakın beni görmek için geldiğinizi söylemeyin."

Sunguroğlu eski dostuna bakıyordu. Yaşlanmakla kalmamış, zayıflamıştı da. Eskiden de inceydi, ama şimdi kibrit çöpüne dönmüştü. Çok sıkıntı çektiği ilk bakışta anlaşılıyordu. İmparatorla tersleşmek kolay değildi elbet, insanı sürüm sürüm süründürürdü. Keşke müdahale etseydi. Belki bir işe yarardı. Evet evet, mutlaka işe yarardı. İmparatorun, Orhan Bey'den ödü kopuyordu. Lagan Mişöp'e iyi davranılması yolunda bir mektup yazdır-

sa, Bizans'ta Lagan Mişöp'ü kuş sütüyle beslerdi. Fakat fırsat bulamamıştı. Yıllardır oradan oraya

koşturup durmuştu. Bir sürü belalı işe girip çıkmış-tı. Gerçekten mazereti vardı. Yine de içi buruktu. Eski dostuna acıyordu:

"Bizans İmparatorunun davetine geldik," diye konuştu Sunguroğlu. "Orhan Bey'imizden yardım istemiş."

"Şu Prensesin kaçırılması meselesi ha?"

"Kaçırıldığını nereden biliyorsun Mişöp, gizli tu-tulduğunu sanıyordum."

Mişöp gülümseyerek "boşverin" mânâsına bir el işareti yaptı.

"Başkomutanlıktan azledildim diye sarayla bü-tün temasımı kesmedim ki," dedi, "eski dostlarım sağolsun, arada bir konuşuruz."

"Evet, bunu düşünmeliydim. Her neyse, dedi-ğin gibi, Prensesin kaçırılması hadisesiyle ilgili. Sa-bahleyin İmparatorla görüştük. Bize söyleyebildiği tek şey kaçırılan kızının on yaşında olduğu. Bunu bile hizmetkârlara sorduktan sonra söyleyebildi. Anlaşılan İmparator, ailesiyle, hele de çocuklarıyla fazla meşgul değil."

"Eee, böyledir bu işler, imparatorların daha bü-yük meşguliyetleri vardır. Kendimden bilirim, baş-komutan olduğum sıralarda Hatice'yi bazen hafta-larca görmediğim olurdu."

"Evet. Kimin kaçırabileceğini sorduk, bilmiyor. Şüphelendiği kimseler yok. Düşmanları ise sürü sürü. Neresinden tutacağımızı şaşırdık Mişöp dos-tum, bilmem bir yardımın dokunabilir mi?"

Eski başkomutan bir süre düşündükten sonra:

"Bilmem ilgisi var, bilmem yok," diye konuş-maya başladı. "Son bir yıldır Bizans'ta adından hayli bahsedilen bir şebeke türedi: Şeytanlar!"

"Nee! Şeytanlar mı? Ne demeye gelir bu?"

"Her tarakta bezleri var adamların üst seviyede de bir sürü taraftar bulmuşlar. Çocuk kaçırmakta üzerlerine yoktur."

"Yani, şimdiye kadar başka çocuklar da kaçırıl-mış mı?"

Parmaklarıyla dört işareti yaptı:

"Bu kadar. Hepsi de yüksek mevkilerde bulu-nanların çocuklarıydı. İlk ikisinde para istediler. Muhafız Kuvvetlen Komutanı Şövalye Dostoris, is-tenilen parayı ödemeye yanaşmadı. Herif cimrinin tekidir zaten."

"Peki ne oldu?" diye atıldı İbrahim merakla.

Lagan Mişöp gözlerini ona çevirdi:

"Çocuğun cesedi sahilde bulundu gırtlağı kesillmiş, gözleri de oyulmuş olarak."
"Ya Rabbi, ne vahşet!"
26
"Böyle işlerde her şey çok önemlidir Mişöp.

27

"Öyle. üstüne de bir mektup iliştirilmişti. Tek kelime yazıyordu..."
Bakıştılar. Bahçede, tarhların arasında İbrahim'in bulduğu kâğıtta da tek kelime yazılıydı.
"Ölüm! Sadece bu kadar: Ölüm! Bununla herhalde istedikleri verilmediği takdirde göz kırpmadan adam öldürebileceklerini söylemek istiyorlardı."
"O kâğıdı nerede bulabiliriz?" diye sordu Sunguroğlu. Yazıları karşılaştırmak istiyordu.
"Bilmem ki," dedi Mişöp, "çok mu önemliydi?"
"Böyle işlerde herşey çok önemlidir Mişöp."
"Doğru. Belki de Şövalye Dostoris hatıra diye saklamıştır. Öyleyse bize gösterebilir. Kendisiyle eski dostuz ne de olsa. Ama böylelerinin dostluğuna pek güven olmuyor yiğidim. Sizin gibisine hiç rastlayamadım Bizans'ta. Dostlarım oldu. Ama sırtımı döndüğüm an hançerlendim. Ne diyordum, birlikte Dostoris'i ziyaret edebiliriz."
"İyi olur. Peki çocukların ikisi fidye koparmak için kaçırıldı, ya öbür ikisi?"
"Birinin babası eski başkomutan Şövalye Mazak'tır. Makamından ayrılması istendi. Ayrıldı. Oğlu serbest bırakıldı."
"Yerine kim geçti peki?" diye sordu Köse.
28
"Şimdiki başkomutan, yani, Şövalye Moiz Albertos."
"Bir Yahudi galiba."
"Evet bir Yahudi. Bizans tarihinde ilk defa bir Yahudi bu makama geliyor. Ne hale düştüğümüzü tahmin edebilirsiniz."
Sunguroğlu bir şeyler sezinlemeye başlamıştı. İşin içinde Yahudi ihtirası olabilirdi. Bunu kafasının bir kenarına yazmalıydı. Sonra araştırmalara başlayacaktı.
"Ya öbür çocuğun babası?" diye sordu Mişöp'e.
"Çok zengin yiğidim, Bizans'ın en zengini diyebilirim. Bir sürü gemisi var. uygunsuz işler çevirdiği söylendiği kadar, çok namuslu olduğu da söylenir."

"Senin görüşün ne?"
"Bana sorarsanız, bu kadar kısa zamanda namuslu yollardan böylesine zengin olunmaz. Delilin var mı derseniz yok. Sadece bir şüphe benimkisi. Günahını alamam."
"Adı ne bu herifin?"
"Korbos, Dimitri Korbos. Teodosyüs Limanına yakın yüz odalı bir konakta oturur."
"Çocuk hırsızları ondan ne istemişlerdi, para mı?"
29

Başını iki yana salladı:

"Bilmiyorum yiğidim, hiç kimsenin bildiğini de sanmıyorum. Tabii Korbos'un dışında. Bir de çocuğu kaçıranların."

"Eh, Korbos'a da bir görünmek boynumuza borç, imparator hepimize birer izin kâğıdı verdi. Her istediğimizi yapabiliriz Bizans'ta, istediğimiz kimseye ne istersek sorabiliriz. Anlayacağın imtiyazlı kişiler olup çıktık. Bu şehirde başımıza gelenleri düşünüyorum da, şu halime güleceğim geliyor. Sağol Mişöp, şimdi müsaade edersen gidelim. Yapacak çok işimiz var."

"Bir dakika," diye atıldı Mişöp, "nereye yahu? Karım henüz dönmedi ki. Sizi salıverdiğimi öğrenirse çok kızar."
Sunguroğlu kalkmıştı bile:
"İyi, ama işimizi vaktinde halletmezsek de Orhan Bey'imiz kızar. Hatice bacımıza selam söyle, yine uğrayacağız. Birlikte Şövalye Dostoris'i göreceğiz, unuttun mu? Hadi Allah'a emanet ol."
Sunguroğlu çıktıktan sonra Köse biraz ayak sürçtü. Mişöp'ün kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Mişöp de aynı fısıltıyla karşılık verdi. İbrahim fısıldaştıklarını görmüştü, ama çok istediği halde duyamamıştı.

Sokağa çıkar çıkmaz ilk işi Köse'yi sıkıştırmak oldu:
30
"Mişöp'e ne dedin bakalım?"
"Sır," diye güldü Köse.
"Aramızda sır filan mı var Köse ağam, meraktan çatlamaya niyetliysen boyunca günaha girersin. Sevabına söyleyiver."

Köse işin tadını çıkarıyordu:

"Merakını yenmesini öğren koçum, yenmesini öğren. Öğrenemezsen bir gün merakının okkası altına gidersin, Köse ağan bile kurtaramaz."

İbrahim küskün bir tavır takınıp adımlarını açtı. Fakat Köse ardından yetişti:

"Kızma koçum," diye vurdu sırtına. "Lagan Mişöp adı sence pek mi güzel? Bence hiç güzel değil. Bir kere gâvurluk kokuyor, oysa bildiğim kadarıyla Mişöp ile karısı Müslüman oldular. Karısı İrini iken Hatice adını alsın da Lagan Mişöp adı olduğu gibi kalsın, reva mıdır?"

İbrahim küskünlüğünü unutup Köse'ye gülümsedi:

"Bunu mu söyledin?"

"Elbette, başkaca ne söyleyebilirim. O zaman dedi ki bana, 'çoktan değiştirmişim' dedi, 'adım Mustafa Ali'dir' dedi. 'Söylemeyi unuttum kusura bakmayın' dedi."

TAKİP EDİLİYORUZ!

Doğruca Teodosyüs Limanına iniyordu. Hava buram buram terletiyordu. Fiske kadar rüzgâr yoktu. Ter içinde kalmış, atlarını almadıklarına pişman olmuşlardı.

Bir sokak aralığında Sunguroğlu arkadaşlarını durdurdu:

"Takip ediliyoruz!.."

Nereden anladığını sormadılar. İkisi de çok iyi bilirdi ki, Sunguroğlu bu konuda hiç yanılmazdı. Mutlaka bir şeyler sezmişti.

Karşılıklı köşelere sindiler.

Az sonra bir denizci göründü, üfak-tefek bir şeydi. Sunguroğlu gibi biri, şöyle tek silkeleyişte yere çalabilirdi. Nesine güvenip de üç arkadaşın ardına takılmıştı? Fark edilmeyeceğini mi düşün-

müştü. Besbelli Osmanlı akıncılarının neler yapabileceklerini ona hiç söyleyen olmamıştı. Yoksa yanılıyorlar mıydı?

Yanılmadıklarını kısa süre içinde anladılar. Adam üç arkadaşı önünde göremeyince, sokağın ortasında durdu. Bir o yana bir bu yana bakmaya başladı. Tam o sırada Sunguroğlu, arkadaşlarına yerlerinde kalmalarını işaretleyip sokağın ortasına fırladı:

"Bizi mi aradın ufaklık?"

Önce kaskatı kesildi adam. Ne yapacağını kes-

tiremeden olduğu yerde kala kaldı. Sonra birden geri dönüp kaçmaya başladı. Fakat İbrahim hesabı tutturmuştu. Adamın zora gelince kaçmaya çalışacağını düşünmüş, sokağı dolanıp arkaya geçmişti. Yol tıkanınca adam şaşırdı. Kısmıştı. Sokağın girişi de, çıkışı da tutulmuştu. Bu durumda kaçamayacaktı. Elleri iki yanına sarktı, ümitsizlikle bakındı.

Sunguroğlu, üstüne yürüdü. İbrahim de öyle. Köse ise her ihtimale karşı yerinde beklemeyi tercih etti. Nasılsa iki kaplanın pençesinden tavşancık kurtulamazdı. Keyifli keyifli seyrediyordu.

İki akıncı, adama iyice yaklaştılar.

"Gel," diye elini uzattı Sunguroğlu, "hele gel bakalım ufaklık!"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye patladı.

"Bilmiyorsun da ne diye telaşlanıyorsun a köftehor? Hele gel de, azıcık söyleşelim. Belki arkadaş bile oluruz. Parende atar, bizi eğlendirirsin."

Bir gürültü koptu. Kalabalık bir denizci grubu sokağa daldı. Karmakarışık halde koşuyor, birbirleriyle kavga eder görünüyordu. İşlerine karışmamak için kenara çekildi İbrahim. Sunguroğlu da onun yaptığı gibi yaptı. Kalabalık geldi, geçti. Tekrar sokağa indiklerinde ise ufak-tefek takipçi yok olmuştu.

"Lanet olsun!" diye hayıflandı Sunguroğlu, "bir oyunmuş meğer, ufaklığı uçurdular. Biz de faka bastık. Lanet olsun!"

Ne kadar hayıflansalar yeriydi. Ama bir faydası yoktu. Hiç değilse iz üstünde bulunduklarını biliyorlardı. Birileri Bizans'a gelmelerinden rahatsız olmuş, peşlerine adamlar takmıştı. Kimdi? Prensesi niye kaçırmışlardı? Neden para ya da başka bir şey istemiyorlardı? Bütün bunlar sırdı şimdilik. Bu sırrı çözmeleri lâzımdı. Aksi halde Orhan Bey'in yüzüne bakamazlardı. Verilen vazifeyi yapamadan Bursa'ya dönmek ve Bey'in huzuruna çıkmak onlara ölümden de beter geliyordu. Ne yapıp edecekler, sır küpünü kıracaklardı.

Fakat yeni bir sürpriz onları bekliyordu. Köse yerinde değildi. Canı oynaşmak istemişse, başka bir yere saklanmış olabilirdi.

"Çık meydana Köse kardaş," diye seslendi Sunguroğlu, "canımız burnumuzda zaten, oynaş sırası değil."

Köse'den ses seda çıkmayınca tereddütle ba-

kıştılar. Sokağı maksatlı olarak karıştıran denizci kılıklı herifler, bir yolunu bulup Köse'yi de götürmesinlerdi. Bu ihtimal yüreklerini ürpertti.

"Olamaz," dedi İbrahim, içinden. "İmkânsız bu, olamaz!"

Sunguroğlu'na döndü, delici gözlerini gözlerine dikti:

"Olamayacağını söylesene bre yiğidim, kurban Beyim, söylesene Köse'yi kaçıramayacaklarını!"

"Sakin ol," dedi Sunguroğlu. "Çocuklaştığının farkında değil misin? Köse, başının çaresine bakar merak etme. Etrafı araştıralım evvelâ, belki bir şeyler buluruz. Gözlerimizin önünde arkadaşımızı nasıl kaçırabilirler, anlamıyorum."

"Ötekini kaçırdılar ya, göz göre göre kaçırdılar ya, Köse'yi niçin kaçıramasınlar?"

Bu da vardı ya, aklına kötü şeyler getirmek istemiyordu.

"Şimdiye kadar çok daha tehlikeli maceralardan yüzümüzün akıyla çıktık, bu işte de Hak Teala yardımcımızdır, gönlünü ferah tut..."

Etrafı araştırmaya başladılar...

SIR KÜPÜ KONAK

Islak, rutubetli, karanlık bir bodrum.

Prensesi kaçıranlar onu bu bodruma kapamışlardı, üstelik yalnız başına bırakmışlardı.

Prenses pek çok korkmuştu. Çığlık çığlığa bağırmış, sesini kimsenin duymadığını anlayınca da sessiz sadasız ağlamıştı.

Soğuktan dişleri zangırdıyor, sanki kemikleri donuyordu. Zindanın hiç penceresi de yoktu. Ne zaman gece ne zaman gündüz olduğunu kestiremiyordu.

Koca fareleri ilk gördüğünde çok korkmuştu. Kendisini yiyeceklerini düşünmüştü. Yanma kadar sokuluyor, Prenses korkudan çırpınınca kaçışıyorlardı.

Hiçbir zaman buradan kurtulamayacağını sanı-

yordu. Çok mutsuzdu. Keşke o gün sarayın bahçesine çıkmamış olsaydı. Keşke saraydan dışarı adım atmamış olsaydı, ah keşke!

Fakat olan olmuştu. Bir daha geçmişe dönmeye imkân yoktu. Kaçırıldığı anı her hatırlayışta korkusu bir kat daha artıyor, kendisini kaçıranların ne

kadar merhametsiz, ne kadar zalim olduklarını düşünüyordu.

Bahçeye nasıl girmişlerdi acaba, yanına nasıl sokulmuşlardı? Hizmetçisi Maria'yı bir yumrukta yıkmışlar, elleriyle ağzını kapatıp beraberlerinde getirdikleri bir çuvala sokmuşlardı. Bağırmak istemişti de bağıramamıştı. Saatlerce o kötü çuvalın içinde kalmıştı. Bir at arabasına bindirildiğini anlamıştı. Konuşulanları duymuştu.

Kalın bir ses:

"Kolay oldu," diyerek gülmüştü.

Ona tırtıllı bir ses karışmıştı:

"Gerisi de bu kadar kolay olacak mı bakalım?"

Bu tırtıllı sesi tanır gibiydi. Fakat nereden tanıdığını şimdiye kadar hatırlayamamıştı. Duyduğu bütün sesleri bir bir düşünmüş, yine da olmamıştı.

Şimdi yapa yalnızdı bodrumda. Dostsuz, arkadaşsız, sevgisiz ve yalnızdı. Korkunç durumdaydı.

Büzüldüğü köşeden kalkıp kapıya yürüdü. Kaim meşe ağacından yapılmış kapıyı küçücük yumruklarıyla yumrukladı, yumrukladı.

"Açın, ne olur, açın!"

Neden sonra ayak sesleri duydu.

"Açın!" diye bağırdı tekrar.

Ağır, meşe kapı açıldı. Dışardan yanan çıraların kıvrak ışığı çocuksu yüzünde oynaştı. Yüzü korku doluydu. Dokuz, on yaşlarında gösteriyordu. Gözleri belki karanlıktan, belki de ağlamaktan kızarmış, irileşmişti. Kendisini içine koyup getirdikleri çuvalı başından omuzlarına doğru sarkıtmıştı. Sarayda yaşadığı günlerde biri çıkıp, bir gün çuval giyeceğini söylese kırbaçlatırdı. Ama giyiyordu işte, üşümemek için çuvaldan berbat örtüleri bile giymeye razıydı.

Kapıda kırçıl sakallı, iri yarı bir adam duruyordu. Kalın dudakları kulaklarına doğru yayılmış, gözlen intikam parıltılarıyla dolmuştu.

"Ne istiyorsun zindan faresi?" derken gülüşü daha da korkunç bir hal almıştı.

"Burdan çıkarın beni," diye yalvardı Prenses. "Ne olur çıkarın. Hiç değilse biraz ısınmama izin verin. Donuyorum."

Adam bir kahkaha attı:

"İstersen geber be, umurumdaydı sanki!"

Küçük Prenses inledi:

"Ama ben Prensesim."

38
"Artık değilsin," dedi adam. "Burada bir esirden başka şey değilsin. Bunu kopasıca kafana yerleştir, tamam mı? Arada bir de başına gelecekleri düşün."
"Bana ne yapacaksınız?"
Adamın zikzaklı kahkahası rutubetli duvarlarda çın çın öttü:
"Ne mi yapacağız? Bak anlatayım istersen. Önce İmparator olacak domuza bir mektup yazacağız."
Prenses yumruklarını sıkarak bağırdı:
"Babam domuz değildir!"
"Domuzdur domuz, hem de en kötüsünden. Bir mektup yazacağız. İmparatorluktan ayrıldığını açıklamasını isteyeceğiz."
"Ayrılmaz! Babam iyi bir imparatordur. Bunu yapmaz."
"O zaman biz de seni..."
Sustu birden. Esrarengiz bir gülüş oturttu dudaklarına. Bu kötü gülüş herşeyi açıklıyordu. Öldüreceklerdi kendisini. Belki babası, imparatorluktan çekilse bile öldüreceklerdi. Korkuyordu. Ama bunu belli etmek istemiyordu. O bir Prensesti. Bir Prenses gibi davranmalıydı.
Ayaklarının üstünde yükseldi:
39

"Bana hiçbir şey yapamayacaksınız," diye bağırdı. "Babam çok güçlüdür. O bir İmparatordur. Ne yapar eder, beni mutlaka kurtarır. Dinle, tıkırtılar duyuyorum. Babamın muhafızları geliyor."
Adamın yüzü karıştı. Alaycı gülüşü dondu. Kulak kabarttı. Gerçekten de ayak sesleri vardı.
"Kahretsin!" diye haykırdı.

Küçük Prenses'i içeri itmek için çabaladı. Prenses zaten bu anı bekliyordu. Adamın koluna dişlerini geçirdiği gibi var gücüyle sıktı.
"Aaaah!.. Seni çıyan, seni yılan senii.L"
Kolunu kurtarıp yüzüne bir tokat aşketti. Küçük Prenses can acısıyla kapıdan fırladı. Şaşıran adamın yanından geçip merdivenlere atıldı.
Ne yazık ki, yol tıkalıydı. Duyduğu ayak sesleri ise babasının muhafızlarına ait değildi.
Prenses'in merdivenlerden tırmandığını görünce telaşlandılar.

Hırıltılı bir ses:

"Yakalayın!.." diye bağırdı.

Prenses'in üstüne çullandılar.

Çırpındı, ağzına yakın gelen her eli ısırdı, kurtulmak için çok uğraştı, ama başaramadı.

Başaramayınca hırsından ağlamaya başladı.

Hüngür hüngür ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından iz iz akıyordu. Bu haliyle o kadar çaresizdi ki, taş yürekleri bile yumuşatabilirdi.

Nitekim taş yürekli biri azıcık yumuşadı.

"Bu gidişle ölebilir arkadaşlar," dedi. "Bodrumdan çıkarıp odaya kapatalım. Başına da nöbetçi koyalım."

Diğerinin yüreği taştan da sert olmalıydı.

"Hayır," diye konuştu. "Bodrumdan bile kaçtığına göre odadan hele hele kaçar. Tekrar bodruma kapatmalı ve ceza olarak yemek de vermemeli."

"Günahtır yahu, parmak kadar çocuğa bu yapılır mı?"

"Ne o Paradis, yüreğin elvermiyor mu? İmparatorun, halka yaptıklarını düşünürsen gevşemezsin. Bu onun kızı anladın mı, onun kızı. Ne yapsak azdır."

Yüreği azıcık yumuşayan adam daha fazla ısrar edemedi.

"Peki," diyerek boynunu büktü.

Küçük Prenses'i tekrar bodruma kapadılar. Kapıyı açtığı için nöbetçiye bağırıp çağırdılar. Sonra dipteki büyük odaya girip konuşmaya başladılar.

"Başımız dertte gibi," dedi içlerinden biri. "İmparator, Osmanlılardan yardım istemiş, Sunguroğ-

lu denen herifi ve arkadaşlarını başımıza sarmış. Bugün az daha bizim Aleko'yı yakalıyordu. Yakalasa bülbül gibi konuştururdu. Bu Sunguroğlu denen adam, sandığımızdan çok daha kurnaz. Gebertmemiş olmayacak, siz ne dersiniz?"

Hımhım sesli biri:

"Gebertelim gitsin!"

"Bu iş de kolay değil. Son derece iyi dövüşür."

"Ne yani, bizimle başa çıkabilir mi?"

Adam soruyu sorana döndü:

"Bunu söylemek istemezdim Dimitri, ama bizim onumuzla tek başına rahat rahat dövüşebilir. Sen Osmanlı akıncı beylerini sıradan silâhşor mü sanıyorsun be! Kılıç kılıca geldiğimiz gün canımıza okur. Başka yollar bulmalıyız."

Biraz düşündükten sonra devam etti:

"Durun bakalım, aklıma bir şey geldi. Eski başkomutan Lagan Mişöp'ü ziyaret ettiler. Aleko'nun söylediğine göre kırk yıllık dost gibiydiler. Tamam arkadaşlar, önce Efendi'nin yazdığı mektubu İmparatora gönderelim. Mektubu sen götür Loris. Biz de gidip şu Mişöp'a bir görünelim."

KÖSE NEREDE?

Gün ikindiye dönüyordu...

Teodosyüs Limanı her zamanki kargaşada yuvarlanıyor, çığlıklar, emirler naralar arka arkaya çınlıyordu.

Güneş Marmara sularında yakamozlanırken, martılar direk boylarında uçuşuyordu.

Surlarda dizili nöbetçilerin ayak sesleri bazen bir subayın verdiği emirle kesiliyordu.

Sunguroğlu ile İbrahim, Dimitri Korbos'un konağı önünde durmuşlardı. İmparatorun oturduğu Valekerna Sarayı'ndan çok küçük değildi. Onun kadarda gösterişliydi. Dört köşesinden yükselen dört kule, surlarla bütünleşmiş, baştan başa boyalı camlarla süslenmişti.

Sadece bu konağı görmek bile sahibinin ne kadar zengin olduğunu anlamak için yeterliydi.

"Adam, imparatordan da zengin olmalı," diye konuştu İbrahim. "Bunca parayı nasıl kazandığını öylesine merak ediyorum ki..."

"Nene lâzım," dedi Sunguroğlu. "Nasıl zengin olduğuna boş ver, Prenses'in kaçırılmasından parmağı var mı, yok mu? Bunu öğrensek yeter."

"Bizim Köse de var, unutma! O da kaçırıldı."

İç çekti Sunguroğlu:

"Evet, bizim Köse de var!"

Yanıbaşlarında bir ses çınladı:

"Beni mi çağırdınız?"

Köse'den başkası değildi. Keyifli keyifli gülüyordu. İbrahim kendini tutamamış, hasretini kollarına akıtarak sımsıkı Köse'ye sarılmıştı.

"Köse ağam be, Köse ağam!"

"Hop dedik kocaoğlan, ne bu sevgi böyle, bilsem sık sık yanından kaçardım."

"Meraklandırdın bizi," dedi Sunguroğlu. "Haber vermeden gitmek papazlık kitabında bile yazmaz bre."

"Vaktim yoktu," diye anlattı Köse. "Adamlar-

dan şüphelenmiştim. Siz sokağın basındaydınız. Ardımız sıra bizi takip eden ufak tefek herifi aralarına aldıklarını gördüm. O zaman anladım oyuna geldiğimizi..."

"Peki niye haberdar etmedin bizi?"

Köse kurnaz kurnaz göz kırptı:

"Maslahata uygun düşmezdi."

"Ne maslahatı birader?" diye patladı İbrahim. "Avımızı elimizden alıp götürüyorlar da sen tutup seyrediyorsun."

"Seyretmiyorum genç horoz, sessizce arkalarına takılıyorum. Bakıyorum ki, herifi nereye götürecekler, inleri neresidir?"

"Öğrendin mi yoksa?"

Elini kaldırıp İbrahim'in heyecanını geri itti:

"Aceleye gelemem, zaten soluğum kesik. Ne diyordum, ha; bağırıp çağırsaydım kavga çıkardı. Kalabalık olduklarından iş uzun sürerdi. Bu sırada takipçimiz yine kayıplara karışırdı. En iyisi dedim peşlerinden gitmek."

Sunguroğlu sabırla dinliyordu, ama İbrahim aynı sabrı gösteremiyor, ikide bir Köse'nin sözünü kesiyordu:

"Ne bulduğunu söylesene yahu!"

Ters ters İbrahim'e baktı.

"Tutulası çeneni kapatırsan söyleyeceğim," diye şakalaştı. "Peşlerinden gittim. Doğru limana geldiler. Bizi takip eden ufaklığı bir gemiye attılar. Gemi yelken açıp gitti."

"Durdursaydın bre hay!"

Ibrahim yine heyecanını frenleyememişti.

"Tek başına bir gemiyi durduracak kuvvet Köse ağanda ne arasın akılsız oğlum, sen olsan belki yapardın. Ben ise diğerlerinin arkasından gitmeyi aklıma daha yatkın buldum."

"Hay senin aklına turp suyu sıkayım e mi Köse!"

"Seninkine de deniz suyu, genç dostum. Adamlar bir şeyler konuşup ayrıldılar. CÎç grup oldular. Ayrı istikametlere uzaklaştılar!"

"Sen de kös kös seyrettin öyle mi?"

İbrahim'e yine ters bir bakış attı.

"Hangi grubu takip edeceğime karar vermek için bir süre düşündüm."

"Sen düşünüp gönül eğlendirirken adamlar toz oldu."

"Yok, genç horozum, toz olan oldu da, toz olmayanların takibine koyuldum. Şimdi buradayım işte."

Sunguroğlu sonuna kadar sabırla dinlemişti. Köse'nin âdetini bilirdi. Böyle meraklı bir mevzu yakaladı mı ille kuyruğundan tutar, kendisini dinleyenlerin sabrını ölçercesine lafı uzatırdı.

"Yani?" diye sordu, "nereye gittiklerini görmedin mi?"

Köse keyifli keyifli elini kaldırdı, parmağını bir noktaya dikti:

"Şu konağa girdiklerini gördüm."

"Dimitri Karbos'un konağı!" diye hayretini döktü İbrahim.

"İçeriye bir göz atsak fena olmaz," dedi Sunguroğlu.

Bu fikir İbrahim'in aklına hiç mi hiç yatmamıştı.

"Dışardan daha dikkatli bir göz atsan hiç fena olmayacak Sunguroğlu Beyim, baksana, ev değil bir kale sanki. Eminim şu kulelerin her birinde sayısız nöbetçi vardır."

"Öyle olmalı, ben de eminim."

"Eee, nasıl yapacağız peki?"

"İçeri girmenin bir yolunu bulacağız."

"Anlatamadım galiba," diye yakındı İbrahim, "bu ev, ev değil kale; içeri girmeye imkân yok. Adım atmaya kalktığımız anda ya oklarlar veya kılıçlarlar."

Köse için için gülerek İbrahim'e döndü:

"Sen bizi dışarda beklersin."

"Saçmalamasana be, anca beraber kanca beraber. Ben sadece işin tehlikesini anlatmak iste-

"Gemi arıyorsanız emr/nizdeyim.

dim, gelmeyeceğimi söylemedim. Söyleyenin gözünü patlatırım."

"Tamam öyleyse," dedi Sunguroğlu, "birlikte konağa gireceksiniz."

Bir kaptanın yaklaşmakta olduğunu görüp sustular. Adam doğruca yanlarına geldi. Elini dostça Köse'nin omuzuna attı. Kelimeleri ağzından yuvarlaya yuvarlaya:

"Gemi arıyorsanız emrinizdeyim," dedi. "Övünmek gibi olmasın, ama benim gemi gibi süratli başka bir gemi bulamazsınız limanda, yalnız bu li-

manda değil Venedik'te bile bulamazsınız. Hem ucuz da taşırım, istediğiniz yere götürürüm. Tabiî..." Elini Köse'nin burnuna doğru kaldırıp parmaklarını birbirine sürttü:

"Parasıyla," diye devam etti. "Ama emin olun beyzadeler, ucuz fiyata anlaşabiliriz. Nereye gidiyordunuz?"

"Hiçbir yere," diye cevap verdi Köse, "şimdilik buradayız. Gidersek haber veririz."

"Gidin be," diye yılıştı adam, "gitsenize yahu. Bu kahrolası yerde yolcu bulmak için adam mı kaçırmalı, ne yapmalı!"

Sallana sallana uzaklaştı. Yıkılacak gibi sarhoştu. Köse yüzünü buruşturdu.

"Şu zıkkımı niye içerler anlamıyorum, insanı insanlıktan çıkarıyor, adam neredeyse yıkılacak..."

Sözünü bitirmeden adam kapaklandı. Sanki içine doğmuştu.

"Gidelim," dedi Sunguroğlu. "Önce konağın etrafında bir tarassut yapalım. Bakalım neler oluyor?"

Yarım saat kadar dolaştılar konağın etrafında. Fakat dikkatlerini çeken bir şey olmadı. Tam gitmeye karar vermişlerdi ki, konağın kale kapısını andıran kapısı açıldı, dört kişi dışarı çıktı. Sunguroğlu ile arkadaşları kendilerini hemen bir gölgeye atıp saklandılar.

"Onlardan dördü," dedi Köse, "takip ettiğim adamlardan yani, diğerleri içerde olmalı."

"Diğerlerine boş verelim şimdilik," diye konuştu Sunguroğlu. "Bunların gidecekleri yeri merak ediyorum."

İbrahim söze karıştı:

"Öyleyse ne duruyoruz yiğidim? Takılalım peşlerine."

"Sen burada kal İbrahim. Konağa gireni, çıkanı gözle. Dikkatini çeken bir şey olacak mı bakalım. Akşam karanlığında, kaldığımız eve gel."

"Köse kalsa," diye itiraz etti, "..nasılsa alışıktır. Oturur, kuzu kuzu bekler."

Sunguroğlu kesin bir tavırla:

"Dediğimi yap ibrahim, söyleşecek vaktimiz yok, herifler gözden kaybolacak neredeyse."

Köse'yi ahp peşlerine takıldı.

İbrahim ise burnundan soluyordu. Ona bu yapı-

lır mıydı? Besbelli, Sunguroğlu dalga geçiyordu. Belki de heyecana kapılıp işleri berbat edeceğini düşünüyordu. Ama elinde değildi işte, heyecanlı yaradılıştaydı. İstediği halde kendisini frenleyemiyordu. Kanı tutuşup yanıyordu. Parmakları karıncalanmaya başlıyordu. Ve ancak kılıcı ele alıp saldırmaya başlayınca rahatlıyordu.

"Bizans haydutları başka dilden de anlamazlar ki," diye geçirdi içinden. "İlle önlerine kılıçla çıkmak lâzım. Bana kalırsa Sunguroğlu Beyim iyidir, hoştur da fazlaca yumuşak yüreklidir. Köse ağam ise fazlaca tedbirlidir. Ya ben? Galiba fazlaca heyecanlıyım."

Gülümsedi:

"Kısacası üçümüzde de bir fazlalık var."

Konağı gözetlediğini fark ettirmemek için gezinmeye başladı.

BASKIN BASANIN

Evlerin intizamsız sıralanışından zikzaka dönmüş Nikolas yokuşunu soluk soluğa çıktılar. Sunguroğlu ile Köse, yol uzadıkça ümitsizliğe kapılmaya başlamışlardı. Belki de adamların hiçbir hedefi yoktu. Belki de işlerini bitirip gezmeye çıkmışlardı.

Evleri kendilerine siper ede ede yürümek de zor geliyordu. Her an fark edilme ihtimali vardı. Çok dikkatli davranmak zorundaydılar.

Fakat bu, onlar için büyük bir dert sayılmazdı. Yılların tecrübesi, fark ettirmeden birini takip etme alışkanlığı kazandırmıştı.

Yine de yorulmuşlardı. Nikolas yokuşu oldukça dikti. Önceden de hayli yürümüş oldukları için tırmanmak zor geliyordu. Kaldırımlar, ayaklarının altında kayar gibiydi.

Nihayet adamlar bir evin önünde durunca, rahatladılar.

"İyi ki," diye fısıldadı Köse, "yürüyecek halim kalmamıştı. Ama burası..."

ürperdi. Eski adıyla Lagan Mişöp'ün oturduğu harap konağın önüydü. Adamlar orada durmuş, alıcı gözüyle konağı süzmeye başlamışlardı. Hiç de dost ziyaretine benzemiyordu. Elleri kılıçlarındaydı. Kapının üstündeki tokmağı yokladılar.

"Dikkat Köse birader," dedi Sunguroğlu. "Pek iyi niyetli görünmüyorlar, bize iş düşebilir."

"Yani dostumuza zarar vermeye mi geldiler dersin?"

"Öyle gibi..."

Kapının açılmasıyla iki kişinin içeri dalması bir oldu. Diğer ikisi dışarda kalmışlardı. Gözcülük yapmak için olmalıydı. Buna lüzum gördüklerine bakılırsa, gizli bir iş çevireceklerdi. Yoksa Lagan Mişöp'ün bunlarla bir tanışıklığı var mıydı?

İçerden bir kadın çığlığı kopunca Köse atılmak için bir hareket yaptı.

Ama Sunguroğlu onu durdurdu:

"Yavaş ol ihtiyar..."

"Fakat Sunguroğlu Beyim, bu çığlık eminim Hatice bacının çığlığıdır. Yardım etmeliyiz."

Edeceğiz tabiî, ama daha sonra. Sabret..."

"İbrahim olsa çoktan fırlamıştı..."

"Evet, zaten bu yüzden İbrahim'i gözcü bıraktım ya..."

Birkaç patırtı, kütürtüden sonra sesler kesilmişti. Kapıdaki iki kişi yüksek sesle bir Bizans türküsü tutturmuşlardı. Evdeki gürültülerin dışarı taşmasını önlemek istedikleri belliydi. O kadar bağınyorlardı ki, arada bir sokaktan geçenler bakıp bakıp hayretle başlarını sallıyorlardı. İhtimal onları sarhoş veya deli sanıyorlardı.

İki arkadaş bir evin köşesinde hayli zaman beklediler. Nihayet Sunguroğlu, iki gözcünün başka tarafa bakmasını anında değerlendirdi. Köse'ye:

"Biri senin, biri benîm," diye fısıldadı. "Adamları kaptığımız gibi içeri sürükleyip icaplarına bakacağız, tamam mı?"

"Tamam yiğidim..."

"Hayda!"

Gözcüler neye uğradıklarını anlayamadan içeri sürüklendiler. Başlarına inen darbelerle serseme döndüler, bağırıp çağırmaya bile fırsat bulamadan, taşlığa serildiler.

Sunguroğlu merdivenlere atıldı. Gürültü etmemeye çalışarak yukarı çıktı. Odanın kapısı aralıktı. İçerden sesler geliyordu.

"İçerdeler," diye fısıldadı Köse'ye...

Sine sine aralık kapıya sokuldu. Kulak kabarttı. Kart bir ses:

"Konuş," diyordu. Mişöp'e. "Bildiklerini anlat. O heriflerin Bizans'ta ne aradıklarını biliyoruz. Neden seni ziyarete geldiler, onu söyle."

Lagan Mişöp'ün sesi zayıf çıkıyordu:

"Eski dostlarımdır, her gelişlerinde beni mutla-

ka ziyaret ederler."
"Yani Prenses hakkında bir şey söylemediler mi demek istiyorsun?"
"Söyleseler bile size anlatmazdım."
Sözünü bitiremeden bir tokat sakladı. Dayanamayan Sunguroğlu, bir tekmede kapıyı ardına kadar açıp odaya atladı. Kılıcını ileri uzatarak bağırdı:
"Kimse kıpırdamasın!"
Donup kaldılar. Bu da nereden çıkmıştı? Kapıya koydukları gözcülere ne olmuştu? Niçin içeri bırakmışlardı?
Biri Mişöp'ün yanıbaşında ayakta duruyordu. Tokadı yapıştıran bu olmalıydı. Köse ağır ağır yanına sokuldu. Kılıcını sol eline aktardı. Sağ eliyle adamın tombul yanağına bir tokat patlattı:
"Deminki tokadın yankısı," diye güldü, "umarım biraz sakinleşirsin."

Lagan Mişöp'le karısının gözleri parıl parıldı. Kurtulduklarına inanamaz gibiydiler. Kadının elleri ve ağzı bağlanmıştı. Herhalde başka türlü çığlıklarını önleyememişlerdi.
"Kadını çözün!" diye emretti Sunguroğlu.
Adamlarda bir kıpırtı olmayınca Köse'ye bir göz işmarı yaptı:
"Tokadını bir daha denesen fena olmayacak, sözden anlamadıkları belli Köse kardeş."
Köse memnun memnun gülümsedi. Elini kaldırdı. İndirecekken adam seğirtti. Kadını çözdü.
"Yola gelin bakalım, dostumuzdan ne istediğinizi de söyleyin bu arada? İşimiz çok olduğu için acelemiz var, mırın kırın dinleyecek halde değiliz, çabuk olun!"
Hatice hanım kurtulma sevincini yaşıyordu. Kocasının yanına gitmiş, cesaret vermek ister gibi ellerini tutmuştu. İki haydut ise bakışıp duruyorlardı. Belki de, konuştukları taktirde başlarının belaya gireceğini düşünüyorlardı.
Cesaretlerini yıkmak için Köse:
"Başınız belada," diye omuz silkti. "Arkadaşlarınız aşağıda sere serpe dinleniyorlar. Anlayacağınız size yardım edemezler. Çünkü yatışları bildiğimiz tarzda değil, ikisi de baygın."
"Bizden ne istiyorsunuz?"

"Hele şükür, haniyse dilinizi yuttuğunuzu düşünmeye başlamıştık. Konuşabildiğinize göre, bize Prenses'in nerede tutulduğunu da söyleyebilirsi-

niz."
"Prenses mi, hangi Prenses?"
Fakat ikisinin de yüzleri belirli şekilde sararmıştı. Korku, göz bebeklerine iyice sinmişti. Bir şeyler bildikleri muhakkaktı.
"Hadi hadi," dedi Sunguroğlu, "neden bahsettiğimizi çok iyi biliyorsunuz. Gönlünüzü de ferah tutun bakılım, peşimize saldığınız ufaklığı kurtardınız, ama siz kolay kolay kurtulamayacaksınız."
Telaş, yüzlerine kazılıydı. Can korkusu yüze aksederse ancak bu kadar ederdi. Ölümün ayak izleri, suratlarında dolanır gibiydi. Gözleri de irileşmiş, bakışları değişmişti.
"Bilmiyoruz," diye inledi biri.
"Peki öyleyse, yalnızca şu kadarını söyleyin bize: Dimitri Korbosun konağı mı desem, kalesi mi desem, sarayı mı desem yoksa; orada işiniz neydi?"
Korkuları besbeter arttı, bakınmaya ve bir çıkış yolu aramaya başladılar. Sunguroğlu'nun kılıcı birinin gırtlağına doğru, bir yılanın zehirli dili gibi uzandı.

"Buna Osmanlı kılıcı derler akılsızlar şahı, Bizans kılıcına hiç benzemez. Bu kılıcın ufak bir yarasını alan ömür boyu iflah olmaz. Geberir gider. Gırtlağında küçük bir delik açmamı ister misin ha?"
Adamda şafak attı. İri iri yutkundu. Gırtlağı kurumuş, benzi büsbütün sararmıştı. Bu haliyle bir hortlağı andırıyordu.
"Bi... bilmiyorum," diye inledi.

ŞEYTANLAR'IN REİSİ KİM?
Aynı zamanda eğilip kılıcını çekti. Fakat Köse, bunu çoktan beri bekliyor ve tetikte duruyordu. Kılıcını adamın eline çaldı. Kılıçla birlikte el de fırladı köşeye. Acıyla böğürdü. Kıvranmaya başladı. Diğeri ise irileşen ve kan çanağına dönen gözleriyle arkadaşına bakıyordu.
"Kurnazlığa sıvanmasaydın, çolak kalmazdın," dedi Sunguroğlu. "Ne çare kendin kaşındın."
Hatice hanım, başını kocasının göğsüne saklamıştı. Adamın kolundan fışkıran kan, eski kilimde bir kan gölü meydana getirmişti.
Sunguroğlu Köse'ye döndü:
"Taşlığa in ve diğerleriyle meşgul ol. Fazla

uzattık, ayılıp ortalığı velveleye vermesinler."
Köse çıktı. Sunguroğlu ikinci hayduda sordu:
60
"Sıra sende suratsız, Korbos'un evindeki sırrı anlat da canını kurtar, tabiî kuş kadar beynin kaldıysa. Kalmadıysa eğer, arkadaşından beter hale getirmek boynumun borcu."
Ellerini öne uzattı:
"Yapma, söyleyeceğim."
"Söylersen yapmam."
Gözleri yerde, konuşmaya başladı:
"Dimitri Korbos, bizim patronumuz olur. Gemisinde çalışırız. Koca nakliye gemileri var onun. Hem de çok. Çalışırız boğaz tokluğuna."
"Atma atma! Boğaz tokluğuna bunca rezillik yapılmaz herhalde."
"Bizans'ta yapılır, çünkü Bizans'ta bazıları tıka basa doyarken, bazılarının yiyecek kuru ekmekleri bile yok."
"Evet, devam et."
Kaçamak yapmayı denedi:
"Bu kadar işte, Korbos bizim patronumuz. Yanında çalışıyoruz ve karnımızı doyuruyoruz. Başka ne olsun ki..."
"İyilik sağlık yani," diye alay etti Sunguroğlu, "benim istediğimi söylemedin daha, arkadaşın gibi ömür boyu çolak yaşamak pek hoşuna gidiyor sanırım."

61

"Ne olur yapma," diye inledi.
"Öyleyse konuşmaya devam et, ama doğruları söyle, yalnızca doğruları. Prenses konakta mı?"
Başını öne doğru salladı.
"Konağın bodrumunda. Fakat oraya giremezsiniz, iyi korunuyor."
"İşin o yanına sen karışma, bodrumu tarif et bana... Dışardan girilebilir mi?"
"İmkânsız. Ancak içerden. Bu ise en azından on kişiyle kapışmayı göze almak demektir."
"Konuş, akıl satma!"
"Başüstüne."
Bülbül gibi öttü. Bazı teferruatları bile uzun uzun anlattı. Sunguroğlu dikkatle dinliyor, arada sorular sorup herşeyi inceden inceye öğrenmeye çalışıyordu. Bu bilgiye çok ihtiyacı olacaktı.
"Şeytanların başı bu Korbos denen herif mi?"
Başını iki yana salladı, yüzünü ekşitti. Besbelli

adamdan çok korkuyordu.
"Hayır," dedi. "O da bir yerlerden emir alıyor."
"Nereden!"
"Hiç bilmiyorum. İnanın bana yiğidim, bilmiyorum. Bilsem diğerleri gibi bunu da söylerdim. Nasılsa Bizans'ta durmam bundan sonra ham hayal.

Bırakırsanız çekip gideceğim. Hoş nereye gitsem beni bulup öldürecekler ya, sadece ölümümü biraz geciktirmiş olacağım."
"Amma korkaksın ha!"
"Onları tanısaydınız bana hak verirdiniz."
"Senin ne yapacağın şimdilik kalsın dostum. Adın neydi demiştin?"
"Paradis..."
"Evet, Paradis, kızı niye kaçırdıklarını söyle hiç değilse..."
İç çekti:
"İşin içyüzünü pek bilmiyorum. Galiba, imparatordan çekilmesini isteyecekler."
"Başkaca sebebi olabilir mi sence?"
"Evet. Son günlerde İmparator, bizim Korbos'un çevirdiği dolapları aralamaya başlamıştı. İki gemisi korsanlık yaparken yakalandı. Biri de kaçak şarap yüklü iken deniz muhafızları tarafından durduruldu. Mürettebat bir tamam hapsedildi, üç gün içinde mahkeme huzuruna çıkarılacaklar ve büyük ihtimalle asılacaklar."
İçinde bulunduğu durumu bile unutarak sırıttı:
"Anlayacağınız, imparator bizzat kaçakçılık ve korsanlık yapıyor, ama başkalarına izin vermiyor."

Sunguroğlu bir süre düşündükten sonra Mişöp'e:
"Bu Korbos denen herif malın gözü dostum," dedi, "fakat çocuğu kaçırılanlar arasında bulunmasını kendime izah edemiyorum. Böyle bir tüccarın, imparatoru devirmek isteyenlerle ne münasebeti olabilir? Kestiremiyorum. Ama, yakında hepsini anlarız."
"Eminim," dedi Lagan Mişöp, "senin elinden bir şey kurtulmaz."
Yaralı kan kaybediyordu. Yüzü iyice sararmıştı. Yalvaran gözlerle bakmıyordu.
Sunguroğlu, Hatice hanıma:
"Temiz bez bulunur mu bacım?" diye sordu.
"Hak etti, ama ölüme bırakamayız. Hiç değilse yarasını saralım."

"Ben daha kötü durumdayım," diye inledi diğeri. "Ölsem belki kurtulurdum. Artık her anım ölüm korkusuyla dolu geçecek. Rica etsem bir yerlere saklar mısınız?"

Sunguroğlu, yaralının bileğini sarıyordu:

"Başının çaresine bak dostum," diye karşılık verdi. "Bizans burası, sürüyle girdisi çıktısı var, istediğin kadar gizlenebilirsin."

"Hiç değilse izin ver gideyim."

64

Sunguroğlu Lagan Mişöp'e baktı. Kılıcını ona vermiş, kendisi yaralıya bakarken adama gözcülük etmesini söylemişti. Kımıldamadan duruyor, gözlerini adamdan ayırmıyordu.

"Buna ne dersin Mişöp?"

"Gitsin derim yiğidim, gayri Korbos'un yanına gidemez, böyle teşkilatları iyi bilirim, konuşanı yaşatmazlar. Sal gitsin. Bir ricam var: Ne olur bundan sonra bana Mustafa Ali de, çoktan adımı değiştirdim."

"Buna çok memnun oldum işte Mustafa Ali. Peki de şu yaralı herifi ne yapacağız?"

"Beraber geldiler, beraber gitsinler. Birbirlerine destek olurlar böylece, arkadaşlıklarını ispatlarlar."

"Fena fikir değil. Hey Paradis, arkadaşını al ve defol bakalım."

"Ama..."

"Hemen çıkmazsan bir zindan bulur tıkarım. Orada açlıktan geberir gidersin. Çünkü sana yemek taşıyacak vaktim yok. Evin bodrumu var mı Mişöp?"

"Evet," dedi Mişöp gülümseyerek.

Adamın kanı çekildi:

"Tamam, gideceğim. Bir daha da karşınıza çıkmayacağım."

65

Yaralıyı kaldırdı. Kolunu beline attı. Ağır ağır merdivenleri inmeye başladı.

Sunguroğlu:

"Belâyı savuşturmuş sayılmayız Mustafa Ali kardeş," diye konuştu. "Tekrar gelmeye kalkışabilirler. Gidecek bir yeriniz var mı?"

Ondan önce karısı atıldı:

"Var yiğidim, babamın evi var. Bu konaktan da haraptır, ama ne çıkar. Bir süre barındırır bizi."

"Yerini tarif edin de bulmakta zorluk çekmeyelim."

Bir güzel tarif ettirdikten sonra, aşağı indi. Ve

taşlıktaki manzarayı görür görmez dona kaldı.
"Olur şey değil!"
Köse boylu boyunca taşlıkta yatıyordu. İki gözcü ise meydanda yoktu. Bir yolunu bulup bayıltmış ve kaçmışlardı.
Kötü bir şey söylememek için soluğunu tuttu...

ÖLECEKSİNİZ!
Karanlık bastırmak üzereydi. İbrahim, fena halde sıkılmıştı. Sunguroğlu ile Köse ortalarda görünmüyorlardı. Besbelli, kendisini unutmuşlardı.
Kızgın kızgın söylenirken, koşarak gelen iki kişi gördü. Dikkat edince Sunguroğlu'nun peşine takıldığı gruptan olduklarını anladı. Koşmalarına, hele de sarsak sarsak koşmalarına hiçbir mânâ veremedi. Arkadan takip eden olup olmadığını anlamak için sokağa kaydırdı bakışlarını. Kimsecikler yoktu. Öyleyse...
Bir mânâ verememekle birlikte, konağın kapısında kaybolana kadar arkalarından baktı. Aradan kısa bir süre geçti geçmedi, aynı kapıdan pürsilâh yirmi kişi çıktı. Sert adımlarla önünden geçip gittiler.

Delikanlı kafasını çatlatırcasına çalıştırıyordu, ama ne olup bittiğini kestiremiyordu. Heyecanı tepesine çıkmıştı. Kılıcı sıyırıp içlerine dalmak için tutuşuyordu. Fakat bunu yapamazdı. Yapmaya kalksa heyecanını dindirirdi belki, ama canından da olurdu. Yoksa gidip kapıyı tıklatsa ve konağa mı girseydi? Niye olmasın? Dimitri Korbos'a pekala birkaç soru sorabilirdi. Sunguroğlu kızacaktı duyunca, kızsın! Burada elleri kolları bağlı gibi daha fazla bekleyemezdi.
Düşündüğünü yapmak için kapıya yöneldi.
Tam o sırada bir fısıltı duydu:
"İbrahim Can..."
Alaca karanlıkta Sunguroğlu ile Köse'yi seçebildi. Dönüp yanlarına yürüdü. Köse'ye hayretle baktı. Sunguroğlu'nun yanında duruyordu. Koluna girmişti. Girmiş değil, âdeta asılmıştı. Sunguroğlu, kolunu çekecek olsa mutlaka yüzü koyun kapaklanacaktı.
"Ne oldu?" diye sordu, telaşla.
"Sonra anlatırız," dedi Sunguroğlu acele acele, "ya buralarda neler olmakta?"
"Takip ettiğiniz dört kişiden ikisinin döndüğünü gördüm. Konağa girdiler. Halleri Köse'ninkinden

pek farklı değildi. Belki de fazlaca içmişler..."
Birden gözleri büyüdü:

"Yoksa yiğidim, Köse kardeş Bizans'ı görünce papazlığını hatırlayıp işrete bulaşmasın!"
Köse bakışlarıyla İbrahim'i delik deşik ederken, Sunguroğlu:
"Saçmalama," diye çıkıştı. "O iki kişiyi anlatmaya devam et."
"Devam etmesi kalmadı yiğidim, konağa girdiler. Az sonra da kapı açıldı ve yirmi kişi çıktı. Hepsi de tepeden tırnağa silâhlı, sanki muharebe etmeye gidiyorlar."
"Galiba haklısın," dedi Sunguroğlu, "bizi avlamaya geliyorlardı."
"Deme!"
"Bu durumda, kaldığımız eve dönelim. Sabah ola hayrola!"
İmparatorun gönderdiği adam, evde onları bekliyordu. Bu, kendilerini limanda karşılayan subaydan başkası değildi. Üç arkadaşı karşısında bulunca heyecanla doğruldu:
"Ne zamandır bekliyorum," diye yakındı, "imparatordan mektup getirdim."
uzatılan mektubu Sunguroğlu aldı. İbrahim, Köse'yi yatırmakla meşguldü. Sızlanıp duruyordu Köse:
"Birden bacaklarıma dalıp yuvarladılar, başıma

da korkunç ağırlıkta bir şey vurdular. Bunun hesabını soracağım! Yavaş olsana be, canımı acıtıyorsun."
"Sızlanmayı kes!" diye çıkıştı İbrahim. "Bu yaşta insan evinden çıkmamalı. Nene gerek akıncılığa sıvanırsın. Hey Sunguroğlu Beyim, bizim ihtiyarın içi geçmiş, yerine genç birini bulmak iktiza eder."
Köse acılarını unutup hiddetle doğruldu:
"Kessene be genç horoz!" diye azarladı. "Senin gibi on tanesini kuşağımın arasından çıkarırım ben."
Sunguroğlu mektubu okumayı bitirmişti. Subaya döndü:
"Yarın İmparatoru görmeye geleceğiz," dedi. "Kendisine söylemek istediğimiz bazı şeyler var. Kabul edip dinlerse memnun kalacağız."
Subay eğildi:

"Sarayın kapıları size daima açıktır efendim, ne zaman isterseniz buyurun."

Çıktı.

İbrahim merak içindeydi. Adamın bir an önce gitmesi için dua ediyordu. Çıkar çıkmaz:

"Ne diyor?" diye sordu. "İmparator niye mektup gönderdi ki?"

"Bizans'ta kibarlar mektuplaşırlar," diye söze

karıştı Köse. "Senin gibi dağlılar da bunu hiçbir zaman anlayamaz."

Fakat İbrahim'in aklı, fikri mektuptaydı:

"Şunu okumayacak mısın yiğidim?"

Sunguroğlu divana çöktü:

"Nihayet ne istediklerini bildirmişler," diye konuştu.

"Ne istiyorlar?"

"Çekilmesini. Aksi halde Prenses'i öldürmekle tehdit ediyorlar."

"Peki, mektupta imza var mı?"

"Var: Şeytanlar diye imzalanmış."

"Lanet herifler!"

Dışardan atılan bir taş, renkli camlardan birini tuz-buz ederek odaya düştü. Sunguroğlu pencereye fırladı. Karanlığın içinde bir gölgenin yıldırım hızıyla ata bindiğini ve rüzgâr gibi sürdüğünü farketti.

"Geç kaldık!" diye hayıflandı.

İbrahim, döşemeden taşı almıştı, üstüne bir kâğıt sarılıydı. Açtı ve Köse'ye uzattı:

"Sevabına okuyuver Köse kardaş, şu gâvur dilini yıllar sonra çat-pat konuşmayı becerir oldum, ama yazılarını hâlâ sökemiyorum."

Köse kâğıdı aldı ve üstündeki tek kelimeyi dişlerinin arasından fısıldadı:

"Öleceksiniz!"

Yapışkan bir sessizlik oldu.

GECE GELEN ŞEYTANLAR

Vakit gece yarısını geçmişti...

Sunguroğlu ile arkadaşlarının yattığı odanın kilidi kurcalanmaya başlandı...

Kilit "çıt" diye açıldı. İçeri bir gölge süzüldü. Kapının önünde durup etrafı dinledi. Kimsenin fark etmediğinden emin olunca, arkasına döndü. Bir el

işareti yaptı, üç kişi daha odaya girdi.
"Haydi," dedi ilk giren.
Biri kapıda beklerken, diğerleri yataklara yö-
neldiler. Ellerindeki hançerleri hızla kaldırıp, yatak-
taki kabarıklığın üstüne hızla sapladılar.
"Geberin!.."
Aynı anda bir başka ses çınladı karanlığın için-
den:

"Kolay gelsin!"
Sunguroğlu'nun sesiydi. Gece yarısına doğru
uyanmış, içindeki hissi bastırmak için pencereden
dışarıya bakmıştı. Bahçede gölgeler kımıl kımıldı.
İnsan gölgeleriydi. Dış kapıya yürüdüklerini gör-
müş, görmesiyle arkadaşlarını da uyandırmıştı.
Çok eski bir hileye baş vurmuşlardı. Yorganları ka-
bartmışlar, yastıklara da sarıklarını bırakmışlardı.
Sonra bitişik odaya geçip beklemeye başlamışlar-
dı. Çok beklemeleri icap etmemişti. Şimdi davetsiz
misafirlerle yüzyüze idiler. Şaşkınlıkları geçer geç-
mez kılıçlara sarılmışlardı.
"Amma aceleniz var bre!" diye alaya aldı Sun-
guroğlu, "cehenneme gitmek için sabırsızlanıyor
olmalısınız."
Karanlıkta kılıç çalmak hoş değildi. Ama ışık
yakacak vakit yoktu. Dörde karşı üç kişiydiler. Yi-
ne de bu, zor bir iş sayılmazdı. Kolayca üstesinden
gelebilirlerdi.
Tabiî adamlar, başka bir oyun planlamıyorlar-
dıysa...
Kılıçlar tokuştu. Daha birkaç dakika geçti geç-
medi, dışardan gürültüler gelmeye başladı. Sungu-
roğlu dişlerinin arasından:
"Başkaları da var," diye konuştu. "Pek durun
arkadaşlar!"

ibrahim karşılık verdi:
"Devamlı konuşursak, karanlıkta birbirlerimizi
kılıçlamayız hiç değilse, hey Köse kardaş, nende-
sin?"
"Burdayım," diye cevap yetiştirdi Köse,
"önümdeki yarmayı halletmekle meşgulüm."
O sırada en az on kişi kapıya yüklenmişti. Sun-
guroğlu:
"Kapıyı tutun!" diye bağırdı.
Bir tarafına da kendisi seğirtti. İçeriye ilk gire-
nin kafasına kılıç tersini yapıştırdı. İkincisini çelme-
leyip yuvarladı, üçüncüsünü İbrahim halletti.

Şaşılacak kadar seri hareket ediyor, düşmanı şaşırtıp en olmadık zamanda, en olmadık biçimde yükleniyorlardı.

Ne içerdekiler dışarı çıkabiliyor, ne dışarıdakiler içeri girebiliyordu. Ama bu uzun süre devam edemezdi. Belki başkaları da gelirdi. İşi uzatmamak lâzımdı.

"Yüklenin ha!" dedi Sunguroğlu.

Kılıçlar daha seri işlemeye başladı. Karanlıkta, çeliklerin çarpışmasından meydana gelen kıvılcımlar uçuştu. Oda hırıltılarla, küfürlerle, kılıçların soğuk çınlamalanyla doldu.

Dışarıdan tiz bir ıslık geldi. Haydutlar emir al-

mış gibi kapıya atıldılar. Fakat yaralılar içerde kalmıştı. Kimse onları da alıp götürmeyi düşünemiyordu. Can derdine düşmüşlerdi. Özene, bezene hazırladıkları baskın planı suya düşmüştü.

Az sonra nal sesleri çınladı.

"Takip edelim mi?" diye sordu İbrahim, kabına sığamıyordu.

"Lüzum etmez," dedi Sunguroğlu. "Burada kalanları konuşturursak yetişir. Lâmba yakın."

Lambanın ışığında, yerde kıvranan iki kişi gördüler. Diğerleri herhalde vaktinde toparlanıp kaçmışlardı. Ama iki kişi de yeterdi. Niye geldiklerini bir güzel anlatacaklardı şimdi.

"Niye geldiniz?" diye sordu Sunguroğlu, "kimden emir alıyorsunuz?"

Sadece kin dolu gözlerle bakıyor ve anlaşılmaz şeyler mırıldanıyorlardı.

Sunguroğlu:

"Bir soru soruldu," diye kükredi, "soru soruldukta cevap verilmesi lâzım, konuşun!"

İbrahim yumruklarını hazırlamış bekliyordu. Sonunda iş yumruklarına düşeceğe benziyordu. Hep böyle olurdu. Sunguroğlu önce kendi usulüyle konuşturmak ister, netice alamayınca İbrahim'e havale ederdi. Balyoz gibi yumruklarına şimdiye

kadar dayanabilen çıkmamıştı pek. umumiyetle ikinci yumrukta bülbül kesilirlerdi.

İçin için güldü:

"Bana bıraksana yiğidim, bırak ki dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim."

Cevap Köse'den geldi:

"Fena halde sabırsızsın genç horoz, yumruk

sallamaktan başka şey bilmez misin?"
İbrahim keyfince güldü:
"Sen bilirsin de işe mi yarar sanki? Sonunda bütün iş yumruklarıma düşmez mi?"
Sağ yumruğunu kaldırıp öptü:
"Canım benim, Allah nazarlardan saklasın!"
77

İMPARATORLUK SARAYINDA...

Ertesi gün imparatorla görüştüler. Gece baskınından bahsetmemek üzere anlaşmışlardı. İmparatoru dinleyeceklerdi.
Valekerna Sarayı'na girer girmez İbrahim:
"Vay canına!" diye hayret döktü, "bu ne biçim saray yahu? İçinde bir ordu kaybolabilir."
Limanda kendilerini karşılayan subay önden gidiyordu. İbrahim, Osmanlıca konuştuğu için ne dediğini anlayamamıştı. Buna rağmen arkasına baktı ve anlamış gibi gülümsedi.
"Lütfen Bizans dilini konuşun beyzadeler, sarayda âdet böyledir."
Sonra izahat vermeye başladı:
78
"İmparatorun huzuruna girince eğileceksiniz. Ben sizi takdim edeceğim. Tekrar eğileceksiniz. İmparator, yaklaşmanızı işaret edecek. Kendilerine dört adım kalıncaya kadar yaklaşıp bir daha eğileceksiniz. Sonra iki adım ileri yürüyecek ve diz çöküp başınızı yere indireceksiniz. Sakın imparator hazretlerinin gözlerine bakmayınız."
İbrahim gülmemek için kendini zor tutuyordu.
"Neden acab?" diye fısıldadı Köse'ye, "herifin gözleri kör mü ki, bakmamızı istemiyor."
Taht odasının kapısında üç arkadaşı durduran subay, nasıl davranacaklarını bir daha anlatmaya başlayınca, Sunguroğlu patladı:
"Yeter bre! Saray âdetlerinizi öğrenmeye gelmedik, çekil kenara da geçelim."
"Ama efendim..."
"Gir ve geldiğimizi imparatora haber ver, zamanımız çok az, bir an önce işi bitirip memleketimize dönmek istiyoruz."
Subay, ellerini ileriye uzattı:
"Ama efendim, ben haber veremem."

"Öyleyse biz girmesini biliriz."

"Lütfen efendim, lütfen. Bu işlere bakan biri var. Sanırım İmparatorun yanındadır. Çıkar çıkmaz haber vereceğiz, lütfen biraz sabırlı olun."

"Peki, ama çok bekleyemeyiz haberin olsun."

Can sıkıntısından bakınmaya başladılar. Kubbeler usta ellerden çıkma kabartma heykellerle doluydu. Duvar boylarında renkli insan resimleri asılıydı. Bazı resimlerin başında aydınlık bir yuvarlaklık vardı. Bazıları ise kanatlıydı.

İbrahim, Köse'ye bir göz attı. Etrafıyla pek ilgili görünmüyordu. Belki de eski günlerini hatırlamak istemediğindendi. Tam muziplik etmenin sırasıydı. Kulağına eğildi. Düşündüğünü fısıldamak üzereyken taht odasının kapısı açıldı. Sırmalara batmış çok şişman bir adam çıktı. İbrahim, İmparator zannedip boynunu kıvırdı, aklı sıra böylece selama durmuş oluyordu. Fakat yanılmıştı. Adam, imparator değil, sadece imparatorun kapıcısıydı. Subayla birkaç kelime konuştuktan sonra üç arkadaşa küçümseyen gözlerle kısaca baktı. İbrahim'in suratı asıldı. Adamın bakışlarına bozulmuştu. Aklından fena şeyler geçiyordu: Şişkoluğuna bakmadan başını büküp, tombul beline tekmeyi yapıştırmak ne güzel olurdu.

Adam kapıyı açıp gırtlağı sıkılmış gibi bağırmaya başlayınca yutkundu. Fakat öfkesini içinden bir türlü atamadı. Bu yüzden İmparatorun huzuruna kızgın girdi. Subayın bütün öğrettiklerini bir çırpıda unutuverdi. Sunguroğlu ile Köse'ye baktı göz ucuyla. Dike dik İmparatora yaklaşıyorlardı. Yanlarına seğirtti. Subay ise durmadan kaş, göz işareti

çakıyor, dışarda öğrettiklerini yapmalarını istiyordu. "

Sunguroğlu zerre kadar kıymet vermeden tahta yaklaştı. Hafif bir baş işareti yaptı.

"İmparator hazretleri..."

Taht odasının büyüklüğü Köse'yi bile şaşırtmıştı. Merakını yenmeye çalışıyordu, ama bakınmadan da edemiyordu. Hele İmparatorun oturduğu taht som altındandı. Pencerelerden giren güneş ışığında parıl parıl parlıyordu. İmparatorun âsâsı da som altından olmalıydı. Topuzu ise kıymetli taşlarla süslenmişti. Tacına gelince; anlatmaya imkân yoktu. İnsanların dünya malına ve metaına bunca

ehemmiyet vermeleri anlaşılır iş değildi. Sanki bu süslü şeyleri ahirete mi götüreceklerdi?

"Sizi görmekten memnunluk duyduk," diye konuştu İmparator, "bizden istediğiniz bir şey var mı?"

Amma da yüksekten atıyordu. Sanki onları yardıma çağıran kendisi değildi. Hakim tavrı da Sunguroğlu'nun sinirine dokunuyordu. Tok bir sesle:

"İmparator hazretleri," diye konuştu. "Birkaç gündür Bizans'tayız, kızınızı kurtarmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu hususta bildiklerinizi lütfedip anlatırsanız işimiz kolaylaşmış olur. Bir mektup aldığınızı bildirmiştiniz..."

imparator, sağ tarafında ayakta duran Başkomutana baktı. Elini uzattı:

"Mektubu ver Albertos..."

Sunguroğlu, başkomutana dikkatle baktı. Yüzünün bütün hatları ırkının özelliklerini yansıtıyordu. Su katılmamış bir Yahudi olduğu ilk bakışta belli oluyordu. Biraz şişman ve kısa boyluydu. Elli yaşlarında filân gösteriyordu. Gözlerinde ihtiras benek benekti.

Mektubu İmparatora uzattı. İmparator, tahtın solunda dikilen kâtibine verdi:

"Yüksek sesle oku!"

Mektup fazla uzun değildi. İmparatorun çekilmesini, aksi halde kızının öldürüleceğini yazıyordu.

Mektubun okunması bitince Sunguroğlu:

"Görebilir miyim?" diye sordu.

Mektubu aldı. İki defa kendisine gönderilen tek kelimelik mektuplardaki yazının aynıydı. Geri verdi.

"Bu durumda, İmparator hazretleri ne yapmayı düşünürler acaba?"

İmparator sinirli sinirli güldü:

"Bilmem, hiç düşünmedim. Doğrusu çok zor bir durum. Ne yapacağımı kestiremiyorum. Halkımın bana ihtiyacı var, öte yandan benim de kızıma

ihtiyacım var. iki düşünce arasında en doğrusunu bulmak ne zor. Size güveniyorum yiğitler, kızımı kurtarmalısınız."

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Sunguroğlu, "bazı ipuçları bulduk, değerlendirmeye çalışıyoruz."

İmparatorun yanında soru sorulması saygısızlık

sayılırken, Başkomutan Moiz Albertos, bu kaideyi unutup atıldı:

"Neler buldunuz?"

Başkomutanın telâşı Sunguroğlu'nun dikkatinden kaçmamıştı. Onu biraz daha endişeye salmanın zamanıydı. Eğer işin içinde ise harekete geçecekti.

Esrarengiz bir gülüşle mukabele etti:

"Bu işin başındaki adamı bulduk sayılır."

"Kim?" diye sordu İmparator.

Sunguroğlu, gözlerini Başkomutandan ayırmayarak cevap verdi:

"Müsaade edilirse şimdilik söylemeyelim İmparator hazretleri, ama kızınızı sağ salim getireceğimizi umuyoruz. Elimizden kurtulamayacaklar."

İmparator biraz olsun rahatlamıştı.

"Size güveniyoruz," derken gülümsüyordu.

Fakat Başkomutanın yüzü iyice asılmıştı. Düşünceli görünüyordu.

Saraydan ayrılıp atlandıklarında, Köse:

"Herifin yüreğini bin pare korkuya saldın bre Sunguroğlu Beyim, boş atıp dolu tutmayı mı umdun, yoksa bizden sakladıkların mı var?"

"Boş atıp dolu tutmayı," diye cevap verdi Sunguroğlu, "bu adam şayet işin içindeyse harekete geçer. Bizden tedirgin olduğu besbelli."

"Eski başkomutan Lagan Mişöp'ün, hay Allah!.. Mustafa Ali diyecektim; neyse, onun dostları oluşumuzdan mı endişelenir bu?"

"Kimbilir, ya ondan, yahut bundan."

KILIÇ KILICA

Atlarını Teodosyüs Limanına doğru sürüyorlardı. İki yanı ağaçlıklı yol alabildiğine tenhaydı. Atlar tırısta gidiyordu. Arkadan nal sesleri gelmeye başlayınca gemleri çektiler.

"Hayırdır," diye söylendi Köse, "delice at paralamalarına bakılırsa işleri acele."

İbrahim'in eli kılıcına uzandı:

"Bana sorarsanız, bunların işi biziz derim."

Sunguroğlu'nun içinden de aynı şey geçiyordu. Çetenin dalına binmişti. Gece esir ettiği iki kişiyi teferruatlı şekilde konuşturmuştu. Reisin kim olduğunu onlar da bilmiyorlardı gerçi, ama Şeytanlar Çetesi hakkında söyledikleri yabana atılacak cinsten değildi. Korkunç bir teşkilâttı bu. Adı, ölümün adıyla eşti. Teşkilâta bir giren ömrü boyunca kur-

86
tulamazdı. Konuşan bir teşkilattı bu. Adı, ölümün adıyla eşti. Teşkilata bir giren ömrü boyunca kurtulamazdı. Konuşan mutlak surette öldürülürdü. Bu yüzden kaçmaya çalışacaklardı. Talihleri yaver gittiği taktirde limanda harekete hazır bir gemi bulurlar ve canlarını başka diyarlara atarlardı. Hoş yine de kurtulacaklarını sanmıyorlardı, ama bir ümitti işte. Denemekten başka çareleri yoktu.

Söylediklerine göre Dimitri Korbos, tehdit altında tutuluyordu. Oğlunu kaçırmışlar, ya kendileriyle işbirliği yapmasını veya oğlunun öldürüleceğini söylemişlerdi. Korbos da çaresiz razı olmuştu. O günden beri Şeytanlar'la birlikti. Reis ne isterse yapmak zorundaydı. Sözünde durmadığı taktirde başına korkunç belâlar gelirdi. Bunu Korbos çok iyi biliyordu. Bildiği için de verilen her emre harfiyen uyuyordu.

Arkasına bir göz daha attı. Atlılar dolu dizgin geliyorlardı. On kişi saydı.

"Kenara sürün atlarınızı," dedi arkadaşlarına, "belki geçip giderler."

Fakat kenara çekilmek kâr etmedi. Atlılar onları görünce durdular. En önde miğferinin siperliğini indirdiği için yüzü seçilemeyen biri vardı. Zırh giymişti. Herhalde canı çokça tatlıydı. Cins bir ata binmişti. Böyle atlar, olsa olsa İmparatorluk sarayının ahırından çıkma olabilirdi. Eşinip duruyordu.
87

Adam, atını zaptetmeye çalışırken, üç arkadaşa doğru bağırdı:

"Bizimle geleceksiniz!.."

Sunguroğlu atını yola sürdü. Adamın tam karşısında durdu.

"Niçin?" diye sordu.

"Soru sormak yasak!"

"Kim yasaklıyor?"

Cevap yerine adamlarına bir el işareti yaptı. Zaten iki taraf da hazırdı. Söz yine kılıçlara gelmişti. Anlaşılan Şeytanlar, iyice telâşlanmışlardı. Artık alenen saldırıyorlardı. Bu düpe düz tedbirsizlikti onlar için. Göze aldıklarına göre, işlerinin şu Osmanlı akıncıları yüzünden bozulacağına inanmış olacaklardı.

Yolun tenhalığı kılıç şakırtılarıyla param parça doldu. İbrahim, nihayet gündüz gözüyle kılıç sallayabildiği için memnundu. İçi içine sığmıyor, atını ustaca döndürüyor, şaşırtıcı darbelerle üç rakibini

aynı anda idare ediyordu.
Sunguroğlu'na dört kişi, Köse'ye de üç kişi düşmüştü. Bu adamları kim gönderdiyse, besbelli Sunguroğlu adını hiç duymamıştı. Yahut duydukla-rını efsane filân sanmıştı. Yoksa on kişi yerine tutar elli kişi gönderirdi. Belki o zaman Sunguroğlu ile arkadaşlarını yakalayabilirlerdi.

Niyetleri de galiba öldürmek değil, yakalamak-tı. Etraflarını alıp çembere düşürmeye çalışmaları bundan olacaktı. Fakat buna fırsat vermeyecekler-di. CİÇ arkadaş sırt sırta gelmiş, önlerine çıkanı fe-na halde hırpalayıp geriletmeye başlamışlardı.
Sunguroğlu'nun gözü, yüzünü miğferinin sipe-riyle örtmüş müfreze komutanındaydı hep. Bir yo-lunu bulup yüzünü görmek istiyordu. İçine bir kurt düşmüştü. Sesini birisine benzetiyordu. Bu, sadece bir benzetme de olabilirdi, ama merakı mıncıklan-mıştı. Yüzünü görmeden rahat edemeyecekti.
"Yaklaşsana köstebekler kralı," diye alay etti adama bakarak. "Yaklaş da yuvanı yapayım."
Adam siperin kalınlığında boğuklaşan sesiyle karşılık verdi:
"Çırpınmanız boşuna, kurtulamazsınız!"
"Öyle mi dersin? Say bakalım, kaç adamın kal-dı?"

TANIDIK BİR DÜŞMAN
Adam biraz daha geri basıp sayınca aklı uçtu. Adamlarından dördü gitmişti. Birden ümitsizliğe düştü. Kaçmak için atının başını çevirdi. Ama vaz-geçti. Kaçtığı anlaşılırsa derisi yüzülürdü. Hayır, bunu göze alamazdı. Bizzat dövüşe katılmanın za-manıydı. Kılıç sallamada hayli usta olduğu söyle-nirdi. Kimbilir, belki de bu kötü gidişi durdurabilir, hatta lehine çevirebilirdi.
Sunguroğlu'nu hedefleyip atıldı.
Böylece Sunguroğlu'nun istediği olmuş, adam tıpış tıpış gelmişti.
"Geç, ama temiz bir karar verdin dostum," de-di, "göreyim kılıç erliğin nicedir."
Onunla birlikte Sunguroğlu'nun rakipleri ikiden üçe yükselmişti. Ama, perva etmiyordu. Bütün

derdi adamın yüzünü görmekti, iki hasmını kıska-ca alıp gerilettikten sonra komutanın üzerine gitti.

"İyi ki geldin," diye alay etti, "öyle merak ediyorum ki."

Komutan sıkışmıştı. Bir yandan usta hamleleri savuşturmaya çalışırken bir yandan da imdat diliyordu. Fakat kimse yardımına gelemezdi. Adamları kendi canlarının derdine düşmüşlerdi. Arkadaşları da Sunguroğlu kadar yamandılar. Rakiplerine nefes aldırmıyorlardı.

ümitsizlik, adamı kudurttu. Küfürler savurup çığlıklar atarak atını şaha kaldırdı. Sunguroğlu'nun atına foslattı. Sunguroğlu bunu beklemiyordu. Biraz bocaladı, ama son anda toparlanıp karşı hücuma geçti:

"Vay vay vay! Meğer beyimiz neler de biliyormuş. Şimdi sıra bende köstebekler kralı, savul!"

Atını önce tırısa, sonra şaha kaldırıp yüklendi. Kılıcını soldan gösterip sağdan başına çaldı. Darbe o kadar ustalıkla indirilmişti ki, adam neye uğradığını şaşırmıştı. Başından miğferi uçtu ve cascavlak kaldı.

"Tahmin etmiştim," diye soludu Sunguroğlu.

Gırtlağına çöreklendi.

"Hey arkadaşlar, tanıdık biri var burada, işinizi çabuk bitirin!"

Komutanın hali diğerlerini paniğe kaptırmıştı. Atını çeviren kaçıyordu. Zaten pek fazla kalmamışlardı. Topu topu üç kişi.

Köse, komutanın yüzünü görünce yere bir tükürük attı:

"Erce iş görme nedir bilmez mi bunlar bre, lanet olası!"

Kendilerini limanda karşılayıp, İmparatorun huzuruna çıkaran subaydan başkası değildi. Miğferi usta kılıç darbesiyle başından uçarken yanağını çizmiş, kanatmıştı. İfritlere uğramış gibi bakmıyordu.

"Öt bakalım," dedi Sunguroğlu, "kimden emir alıyorsun?"

Adam hiç seslenmedi. Fazla da korkmuş gözükmüyordu. Kurtulmayı bekler gibi bir hali vardı.

"Kimden emir alıyorsun dedim? Seni peşimize kim saldı?"

Yine cevap vermedi. Sanki sorular kendisine sorulmuyordu. Gözlerini boşluğa düğümlemiş, hep aynı noktaya bakıyordu. Hatta dudaklarında alaycı bir tebessüm vardı.

"Konuş bre!"

Adam birden bire çırpınmaya başladı. Ellerini

önce karnına, oradan da başına götürdü. Saçlarını yolmaya başladı. Bu arada yüzü değişmiş, fark

93

edilecek biçimde morarmıştı. Ağzının etrafında köpükler belirmişti. Bakışları artık sakin değildi. Gözlerinin içi korku yüklüydü. Akı bollaşmıştı. Şuursuzca bakıyordu.

"Zehir," dedi Köse. "Bu herif zehirlenmiş yiğidim, hem de en kötüsüyle."

Adam biraz daha çırpındıktan sonra kaskatı kaldı. Sunguroğlu kalktı. Hırsından yumrukları sıkılmıştı, dudaklarını kemiriyordu.

Fakat yapabilecekleri bir şey yoktu. Bir yaralının yanma gitti ve kimden emir aldıklarını sordu.

Yaralı, komutanı işaret etti:

"Biz ondan emir alırız."

Bir diğerine sordu, o da aynı cevabı verdi. Hayıflandı. Çete reisine bu derece yaklaşmışken yine kaçırmışlardı. Komutan kendi kendini zehirlemişti. Böyle zamanlarda kullanmak üzere zehiri bir yerlerine saklamış olmalıydı. Ümitlerinin söndüğü noktada kendini fedadan çekinmemişti. Bu teşkilat, sandığından da berbattı galiba. İnsanların hayatına kendi elleriyle son verdirebildiğine göre, gerçekten çok korkunç olmalıydı.

Yol boyu baktı...

"Gidelim dostlarım," dedi.

Ölü evinden çıkmış gibi kederliydiler.

94

BAHÇEDEKİ CESETLER

İki gün sonra bile Sunguroğlu'nun kafası allak bullaktı. Olanları her yönüyle düşünüyor, fakat çıkış yolunu bir türlü bulamıyordu. İmparatoru devirmek için bir komplo kurulduğu aşikârdı. Kendilerine Şeytanlar adını veren teşkilat, işin içindeydi. Peki ama Dimitri Korbos gibi biri neden çocuk oyuncağı gibi kendini kullandırıyordu? Bazılarının dediğine göre İmparator, Korbos'un bazı uygunsuz işlerine el atmış ve Korbos'u öfkelendirmişti. Bazıları ise, zorla bu işe sürüklendiğini söylüyordu. Aksi halde oğlu öldürülecekti.

Bu nasıl işti? Kimisi gönüllü, kimisi zorla bulaşıyordu. Peki ama başı çeken kimdi? Yahudi asıllı Başkomutan Moiz Albertos'a kancayı takmıştı gerçi, takmıştı ama aleyhine kullanabileceği bir delil eline geçmemişti.

Teodosyüs Limanına hakim bir yerde kurulan ve âdeta bir kaleyi andıran Korbas'un evi sıkı sıkıya koruma altındaydı. İçeri girmek şöyle dursun, kapısına bile yaklaşamamışlardı.

Bir sonuç alamayacaklarını anlayınca da Şövalye Dostoris'in evine gitmişti. Dostoris bitkindi. Oğlunun öldürülmesinden sonra, aklının yarısını uçurmuştu. Muhafız komutanlığından ayrılmak zorunda kaldığını söylüyor, sadece gözlerini dehşetle beleyip yüzünü ekşitiyor ve susuyordu. Pek bir şey öğrenemişlerdi. Ama kendisine gönderilen mektuba bir göz atabilmişlerdi. Yazı, aynı yazıydı. Sol elle yazıldığı intibaını veriyordu.

Kaldıkları evin bahçesi bir boy duvarla çevriliydi. Oymalı bir kapıdan bahçeye giriliyordu. Bahçe kapısı ardına kadar açıktı. Bahçıvan belki de alış veriş etmeye çıkmış, kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.

Önce İbrahim girdi ve bir hayret çığlığı kopardı:

"Bunlar da ne?.."

Yan yana dört ceset yatıyordu. Kaskatı olmuşlardı. Gözleri camlaşmış, yüz hatları gerilmişti. Hançerlenerek öldürülmüşlerdi.

Biraz dikkat edince dördünü de tanıdılar.

Biri bahçıvandı. Galiba mukavemet etmeye çalışmıştı, üstü, başı param parçaydı, üç yerinden hançerlenmişti.

96

Öbürü, Mustafa Ali'nin evinde konuşturdukları haydutlardan Paradis'ti. Ölüme vakitsiz yakalanmış gibi şaşkın bir ifade vardı yüzünde. Zavallıcık! Oysa canını bir gemiye atıp Bizans'tan kaçmak ve Şeytanlardan kurtulmak istiyordu.

Diğer ikisi ise, gece baskıncılarındandı. Sunguroğlu'nun kılıcıyla yanlan omuzu sargılıydı. Fakat bu yaradan değil, kalbine oturan bir hançerden ölmüştü. Konuştuğu için öldürülmüştü. Adamın o sıralar nasıl korkuyla çırpındığını Sunguroğlu hatırladıkça, hayıflanıyordu. Ciddiye almamıştı. Konuştu diye bir insanı öldürebileceklerine ihtimal verememişti. Adamlar, kimlerse, şaka etmiyor, iş görüyorlardı. Bizans'tı burası, Bizans'ta mertlik aramak, insanlık aramak rüyadan ibaretti. Mustafa Ali'nin sık sık söylediği gibi, Bizans demek kahpelik demekti.

Düşüne düşüne eve girdiler...

Kapı aralığında yabancı bir yüz karşıladı onları.

"Buyurunuz beyzadeler."

İbrahim az daha yumruğu yapıştırıyordu. Zaten sinirleri kopacak gibi gergindi. Bir şeyler kırma-

mak için kendini güç tutuyordu. Bir yabancı, birden karşısına çıkınca, yumruğunu kaldırmış, indirirken yarı yolda Sunguroğlu'nun ataklığına tutulmuştu. Bileği Sunguroğlu'nun avucundaydı.

"Ağır olsana İbrahim Can, yavaş dedik!"

"Ne ağırı, ne yavaşı yiğidim, heriflere baksana, hiç ağır oluyorlar mı?"

Adama döndü:

"Kimsin?"

Eğildi ve saygılı bir sesle cevap verdi:

"Hizmetkârınızım efendim. Adım, Yoanis, emriniz var mı?"

"Emrimiz yok. Ama seni biz çağırmadık ki, niye geldin?"

Adamın yüzünde şaşkın bir ifade gölgelendi:

"Çağırmadınız mı? Oysa bana, hizmetkâra ihtiyacınız olduğunu söylemişlerdi."

"Kim söyledi?"

"Başkomutan Albertos, efendimiz."

Şaşkınlık sırası Sunguroğlu ile arkadaşlarına gelmişti. Başkomutan Albertos, alenen saldırıya mı geçiyordu yoksa? Gizliliği terk mi ediyordu? Belki de üç arkadaşı zehirletmeyi düşünüyordu, kimbilir? Bu hizmetkâr kılıklı katil, yemeklerine veya içme sularına birkaç damla siyanür karıştırıp, işlerini tertemiz bitirecekti.

Yoanis'e baktı. Hiç de katile benzer tarafı yoktu. Ama belli olmazdı. Nice katile benzemeyen katil görmüşlerdi şimdiye kadar. Soğukkanlılığına ne demeliydiler peki? Dışarda yatan kaskatı cesetlerden habersiz gibiydi. Sanki herşey, bilgisi dışında cereyan etmişti.

"Yoanis, ne zaman geldin?"

"Öğleye doğru efendimiz. Evi sildim, süpürdüm. Her tarafına yetişemedim, ama kullandığınız yerleri tertemiz yaptım. Hiç meraklanmayın efendilerim, Osmanlı usulü yemek yapmasını da bilirim. Nefis bir yahni sizi bekliyor."

Köse'nin yüreği bulandı. Yahniye zehir konduğundan emindi. Başını başka tarafa çevirdi.

İbrahim ise, Yoanis'in gırtlağına sarılıp herşeyi söyletmeye can atıyor, gözlerini bir an olsun üstünden ayırmıyordu.

Sunguroğlu, sakindi. Ellerini kuşağının arasına sokmuş, kapıya yaslanmıştı. Nasıl bu kadar sakin olabildiğine Köse bile akıl erdiremiyordu. Ölümle

yüzyüze olduğunu bilmiyor muydu? Bilmemesine imkân yoktu. Sunguroğlu da bilmezse, kim bilecekti? Fakat şu sakin haline bakılırsa, bir düşündüğü olmalıydı.

"Yoanis, sen eve geldikten sonra bizim bahçeye giren, çıkan oldu mu?"

Yoanis biraz düşündükten sonra cevap verdi:

"Bilemem efendim, günüm mutfakla odanız arasında geçti. Bir yandan yemek pişirirken bir yandan etrafı düzene soktum. Bahçe ile daha sonra meşgul olmayı düşünürüm."

"Bahçıvanı gördün mü hiç?"

"Elbette, bahçe kapısını bana o açtı. Geldiğim için teşekkür etti. Beyzadelerin iyi bir hizmetkâra

ihtiyaçları var, dedi. Kendisi çiçekleri ve toprağın dışında bir şeyden anlamazmış."

"Gürültü filan duymadın mı?"

Bir süre daha düşündü:

"Farkında değilim. Kusura bakmayınız efendilerim, fakat daha çok konuşursam kazanın dibi tutacak ve özenle pişirdiğim yahni heba olacak. Müsaade eder misiniz?"

"Tabii Yoanis, mutfağına dönebilirsin, umarım yahni, söylediğin kadar güzel olmuştur."

"Hiç şüphesiz olmasın beyzadem."

Sunguroğlu adamı şaşırtmak için bir çıkış yaptı:

"Yoanis..."

Mutfağa yönelmişken durdu, ağır ağır döndü:

"Emrediniz efendim."

"Söylemeyi unuttum, bahçede dört ceset var, mutfakta işin bitince gömüver, olur mu?"

Dikkatle yüzüne bakıyordu. Fakat geniş bir tebessümden başka bir kıpırtı yoktu. Çok tabiî bir söz duymuş gibiydi. Eğildi:

"Başüstüne, efendimiz."

Yürüdü gitti.

YAHNİ ZEHİRLİ MİYDİ?

Sunguroğlu ile arkadaşları odalarına çıkmaktan başka çare bulamadılar. Köse sıkıntılı sıkıntılı:

"Lanet herif!" diye söylendi. "Dört ceset var denir, kılı bile kıpırdamaz."

"Bana bıraksaydınız," diye konuştu İbrahim, "bir yumrukta öttürürdüm. Sunguroğlu Bey'imin yumuşak başlılığı elvermiyor ki."

Sunguroğlu bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Birden durdu, arkadaşlarına döndü:

"Nereden bilebiliriz Yoanis'in Şeytanlar çetesine dahil olduğunu?"

İbrahim hayretle Sunguroğlu'ya baktı:

"Bunu bilmek için falcı olmaya ihtiyaç yok ki Beyim, davetsiz geldi, Başkomutan bilmem ne Al-

bertos tarafından gönderildiğini söyledi, cesetleri gömmesini emredince hiçbir kıpırtı belirmedi cehennemlik suratında. O suratını bir yumrukta indirsem ah!"

İbrahim'in çocuksu heyecanı Sunguroğlu'nu güldürdü:

"Yumruk, zekânın yaptığı işi hiçbir zaman yapamaz İbrahim Can, şimdi kafayı kullanma vaktidir."

"Bu pis işe kafa neylesin yiğidim, az sonra sofraya zehirli yahni gelecek, oturup ölümümüzü mü yiyeceğiz yani?"

"Onun da çaresi bulunur. Bu hizmetkârı, Başkomutan göndermiştir madem, bilmez, anlamaz görünelim. Bizi gözetlediğini sanırken, biz onu gözetleyelim. Böylelikle kötülüklerin başını buluruz belki."

Kapı tıkırdayınca sustular. Elinde bir tepsiyle Yoanis girdi. Tepsiyi ortaya kurdu. Odayı mis gibi yahni kokusu kapladı. Zehirli olduğunu düşündüğü halde Köse'nin ağzı sulandı. Kimseye sezdirmemeye çalışarak yutkundu.

"Buyurun beyzadelerim," dedi hizmetkâr, "bütün hünerimi kullanıp pişirdim, beğeneceğinizi sanıyorum. Bana ihtiyacınız olursa lütfen pencereden sesleniverin, zira bahçede olacağım. Ama önce bir lamba getirmeliyim, burası iyice karanlık."

Çıktı.

"Lanet herif!" diye yutkundu Köse, "inadına kokutuyor yemeği, safra yürüye yürüye midem fesada uğrayacak haniyse."

"Ye," dedi Sunguroğlu, "zehirli mehirli olduğunu sanmıyorum."

"Bunun tecrübesi olmaz ki yiğidim, gümler gider insan."

"Ölümden korktuğunu bilmiyordum."

"Korkmuyorum, ancak ölümüm bir işe yaramalı. Yoksa böyle kuru kurusuna ölüm, bana göre değil."

Yoanis, elinde yanar lâmbayla dönmüştü. Ye-

meğe el sürülmediğini görünce mahzunlaştr.
"Beyzadeler beni bağışlasınlar, yemeğimi niçin beğenmediklerini sormadan edemeyeceğim."
Köse hem yemeği kaçırmamak istiyor, hem de zehirli olabileceği fikrini kafasından atamıyordu. Sonunda bir çare buldu. Eski bir dost tavrıyla gülümsedi Yoanis'e.
"Bak Yoanis, bizim oralarda efendi ile hizmetkârın farkı yoktur. Biz hizmetkârları hor görmeyiz sofraya bizimle oturmazlarsa yemeyiz. Gel birlikte yiyelim ha, böylece içimiz rahat olur."
Buluş, Sunguroğlu'nun da İbrahim'in de pek

hoşuna gitti. Köse, yine kurnazlığını göstermişti. Şimdi Yoanis ne yapacaktı bakalım? Yemeğe zehir atmışsa paniğe kapılırdı mutlaka, kaçmaya çalışırdı. İbrahim, adamın kaçmasını zamanında engellemek için kapıya gitti, pervaza yaslanıp kollarını keyifle göğsünde kavuşturduktan sonra:
"Evet Yoanis," dedi. "Hep birlikte yiyelim."
Yoanis'in gözlerinde tereddüt yalpalanıyordu. Ağzını oynatıyordu, ama tek kelime söylemiyordu.
"Tamam," diye düşündü Sunguroğlu, "arkadaşlar haklı çıktı, besbelli yemeğe zehir atmış."
Yoanis bakınıp duruyor, büyük bir açmaza düşmüş gibi kıvranıyordu. O kıvrandıkça da üç arkadaşın kuşkusu artıyordu. Bu kıvranma, bu imdat dilenir gibi bakınma pek hayra alâmet değildi. İhtimal kolaylıkla işlerini bitireceğini düşünürken kurnazlığa toslaması, adamı alabora etmişti. Yemeği önlerine koyacak ve onlar yudum yudum zehirlenirken, cesetleri gömme bahanesiyle bahçeye çıkıp sıvışacaktı. Dosdoğru Başkomutan Albertos'a koşacağından şüpheleri yoktu. Emri yerine getirdiğini söyleyecek, vadedilen altınları koynuna yerleştirip zevklenecekti. Belki hizmetkâr filan bile değildi. Belki kiralık katildi veya Şeytanlar çetesinin bir üyesiydi. İhtimal sadece tek yemek yapmasını biliyordu. Başka yemek yapmasına lüzum yoktu çünkü. İlk pişirdiği yemeği yer yemez ölümün kollarına yuvarlanacaklardı.

"Kırma bizi Yoanis, birlikte yiyelim."
Sunguroğlu'nun sözlerinden telaşa kapılacağına, birden gevşedi. Gözlerindeki mütereddit ifade gidip yerine kararlılık geldi. Herkesten önce sofraya çöktü:
"Bağışlayınız efendilerim," dedi, "hepiniz bunu

istiyor musunuz diye tereddüdüm vardı, mademki istiyorsunuz, sizinle aynı sofrayı paylaşmaktan şeref duyacağım. Doğrusu âdetleriniz beni büyüledi. Şaşkınlığımın çoğu bu yüzden. Bizans'ta bir efendinin hizmetkârıyla sofraya oturması ne görülmüş ne de duyulmuştur. Arkadaşlarıma anlatınca kimbilir ne hale gelecekler. Eminim inanmazlar."

Atıştırmaya başlamıştı bile.

105

ODADAKİ TUZAK

Yemekten sonra akşam namazını kılıp bir süre konuştular. Köse ümitsizdi. Kaçırılan Prenses'i bulabileceklerini sanmıyordu. Korbos'un konağını önceden basmamakla hata etmişlerdi. İmparatorun bütün askerlerini istedikleri zaman kullanabilirlerdi. Bir miktar askerle Korbos'un konağını bassalar şimdiye kadar çoktan Prenses'i kurtarmış olurlardı. Ama artık mümkün değildi. Çünkü kızın bulunduğu yeri öğrendiklerini düşmanları biliyorlardı. Mutlaka yer değiştirirlerdi.

Sunguroğlu, Köse'nin sözünü kesti:

"Dur bakalım, öyle çabuk konuşma da fikirleri ni bir bir ele alalım. Bir kere bu işe asker karışsın istemiyoruz. Sessiz, sedasız halletmeliyiz. İmpara-

106

tor, askeri işe karıştırmak isteseydi bizi buralara kadar çağırmazdı. Tutar, kendisi bulaşırdı."

"Yani bu iş gizli mi?"

"Ahali bilmiyor, asker de öyle. Anlayacağınız gizlilik, çalışmalarımızın esasıdır. Buna göre hareket mecburiyetindeyiz."

"Peki ne yapacağız?"

Soru Köse'den geldiği için ona döndü:

"Telaşlandılar Köse kardaş, telaşları yüzünden bocalayışa geçtiler, üzerimize geldikçe de çuvalhyorlar. Yakında bütün bütün korkuya kapılacaklar ve açık üstüne açık vermeye başlayacaklar. Yine de bu ara, Korbos'un konağına bir göz atmalı."

"Bu gece mi?"

İbrahim'in gözleri parlıyordu.

"Bu gece güzel güzel uyuyun," dedi Sunguroğlu, "Ben birkaç ziyaret yapacağım."

İbrahim, küskünlükle isyan etti:

"Anca bir kanca bir dersin, tutar tek başına işe çıkarsın, dostluğun böylesine de ancak Bizans'ta rastlanır."

"Zaten Bizans'tayız," diye güldü Sunguroğlu. "Bana destur şimdi, Yoanis'e mukayet olasınız, ilk

pişirdiğine zehir koymadı ama, sonrakiler ne olur bilinmez."

Cevap beklemeden yandaki odaya yürüdü. Niyeti elbise değiştirmekti. Bir Bizanslı gibi giyinirse Bizans'ta gece vakti daha rahat hareket edebilecekti.

Kapıya yaklaşmışken, kilimin kıvrımlı kabarıklığına takılıp sendeledi. Kendini vaktinde tutamadığından kapıya tosladı. Kapı açıldı. Açılmasıyla bir vınlama duydu. Hâlâ kendini toparlayamadığından iki büklümdü. Başının üstünden, ıslıklayan bir şey geçti. Son anda kapaklanmaktan kurtuldu ve başının üstünden geçen şeyi merak edip arkasına döndü. İlk karşılaştığı, Köse ile İbrahim'in hayret dolu, dehşet dolu gözleriydi. Kapının tam karşısına gelen ahşap duvarda hâlâ titreyen çelik bir ok vardı.

"Vay canına yahu, ayağım takılmasaydı kalbimin ortasına yiyecektim oku, peki ama nasıl oldu bu?"

Önce dışardan atıldığını sanmıştı. Fakat odanın o tarafında pencere yoktu.

"Şuna bak yiğidim!"

Köse'nin göstermek istediği şey dev bir yaydı. Odanın bir köşesinde kurulmuş, kapı açıldığında kirişi boşalacak biçimde yerleştirilmişti. Bereket versin Sunguroğlu sendeleyerek kapıyı açmıştı. Kapı açıldığında iki büklüm olduğundan çelik ok, yüreğini bulamamış, başının üstünde vınlayarak

karşıya saplanmıştı. Hayatını sendelemesine borçluydu.

"Allah sakladı," dedi Köse, "odanın ortasında sendelemen meleklerin işi olmalı. Yiğidim, geçmiş olsun!"

Boynuna sarıldılar. Ölümden kılpayı kurtulmanın mutluluğu üçünü de ılıtıyordu.

Ama bu mutluluğu uzun müddet paylaşamadılar. Kapıda Yoanis belirmişti. Hiçbir şeyden haberi yok gibiydi.

"Beni mi emretmiştiniz efendim?"

"Hayır," dedi İbrahim aksi bir sesle, "seni emretmedik. Şimdi tutup, içerdeki odaya kimin tuzak kurduğunu sorsam, bilmediğini söyleyeceğinden eminim."

Kaşları hayretle kalktı:

"Tuzak mı, ne tuzağı?"

"Soracağın yerde sorulana cevap versene be,

bugün bu eve kim geldi?"
"Ben geldim efendim, sonra da siz geldiniz. Zavallı bahçıvan öldürülmüş ha! Şüphelerinizi anlıyor ve hak veriyorum."
İbrahim köpürüyordu:
"Adama bak be, anlıyor ve hak veriyormuş.

Dört cesedi toprağa verdi, neyin nesi diye sormaz. Burada câniyane bir tuzak kurulur, haberi olmaz. Bırak ki, Sunguroğlu Beyim, kurban olduğum; bırak ki, bak o zaman ben bu adamı..."
Son sözleri Osmanlıca söylemişti. Yoanis öylece bakıyor, galiba biraz da korkuyordu. Duvara saplı oku yeni fark etmiş görünüyordu. Yanına yürüdü.
"Burada yoktu," dedi, "eminim efendim, yoktu; çünkü duvarları da sildim, olsaydı görürdüm. Yine de ihmalim varsa özür dilerim."
İbrahim'in öfke küpü adamın üstüne boşalmadan Sunguroğlu sözü kaptı:
"Tamam Yoanis, tamam. Senin bir kusurun olduğunu sanmıyoruz. Git yat artık. Gecen hayrolsun."
"Geceniz hayrolsun efendilerim."
Kendi kendini azarlayarak çıktı. İbrahim ardı sıra sıktı yumruklarını.
"Katil mi, o da kim?"
"Az evvel buradan çıkan hizmetkâr kılıklı herif!"
"Peki niçin bırakmayayım? Katilse haberi efendisine koşturacak ve bize bir şey olmadığını söyleyecektir. Onu yakalamakla ne kazanırız? Şimdiye kadar öylelerini az mı yakaladık sanki? Ne geçti

elimize? Hiçbir şey. Sana iş çıkıyor ibrahim, gözünü dört aç. Yoanis'e göz kulak ol. Gece bir yerlere gitmeye kalkarsa ardına düş. Ben dediğim gibi elbise değiştirip bazı ziyaretler yapacağım."
İbrahim de, Sunguroğlu ile gitmek istiyordu. İstiyordu, ama işi buradaydı. Belki de burada kalması için Sunguroğlu bilhassa iş çıkarıyordu. Ne olursa olsun, verilen emri yerine getirecekti.
"Sen bilirsin," diyerek omuzlarını silkti.

KORBOS'LA YÜZ YÜZE

Koyu karanlık Teodosyüs Limanı'nı avuçlamıştı. Sessizliğin ortasında bazen, sarhoş bir denizcinin

çığlığı yankılanıyordu. Bunun dışında etraf sakindi. Vakit gece yarısını bulduğu için herkes uyumaya çekilmişti.

Ay, tepelerin arasından ilk gülücüğünü gönderirken, Sunguroğlu, Dimitri Korbos'un konağına sokuldu. Atı Şahin'i surların dibinde bıraktı. Yelesini okşadı:

"Islığımı duyar duymaz gel oğlum," dedi.

Kendisini göstermemeye çalışarak konağın etrafını dolaştı. Her taraf sakin görünüyordu. Sadece giriş kapısının önünde iki nöbetçi uyuklamaktaydı. Onları haklamak belki zor olmazdı, ama bir aksilik halinde herkes ayaklanırdı. Şimdilik bunu göze alamıyordu.

Yan taraftaki alçak pencereyi gözüne kestirdi. Ay'ın, bulutlann ardına saklanmasından faydalanarak pencereye sokuldu. Hançerinin sivri ucuyla kanadı yokladı. Kanat açıldı. Bir süre etrafa kulak kabartıp çıt çıkmadığını anladıktan sonra, içeri süzüldü.

Yüklük gibi bir yerdi. El yordamıyla bunu anlamıştı. Oda tepeleme çuvallarla, sandıklarla doluydu.

Kapıyı buldu. Yine hançerinin ucuyla kilidi açmaya çalışırken, sesler duydu. İşine ara verip dinledi. Kapının önüne gelmişlerdi. Kilidin içinde bir anahtar döndü. Kapı açıldı ve iki kişi içeri girdi. Birinin elindeki yağ kandili odayı aydınlattı. Sunguroğlu vakit geçirmeden kendini çuvalların arkasına attı.

"Bu saatte içilir mi?" diye homurdandı adamlardan biri, "bizim efendi aklını oynatmış galiba."

"Bizans'ta içmenin saati yok ki," diye cevap verdi öbürü, "canım ne zaman içmek isterse içilir."

Konuşa konuşa Sunguroğlu'nun bulunduğu köşeye yaklaşıyorlardı.

"Küçük kıza acımadım desem yalan, inan bana."

"Pek yufka yüreklisin."

"Ne yufka yüreği be Loris, yufka yürek de ne

'Pek yufka yüreklisin!"

demeye gelir? Ben adam öldürebilirim, ama küçük bir kıza... yo, Loris acırım."

"Bir şey yapmadılar ki..."

"Daha ne yapacaklardı? Günlerce bodrumda

tuttular. Doğru dürüst yemek bile vermediler."

"O da kaçmaya çalışmasaydı."

"Neyse, götürdüklerine sevindim. Başımızda çok büyük bir belâydı, çok. İmparatorun adamları ne zaman basacaklar diye beklemekten ödüm canıma karıştı."

"Boşa korkmuşsun be, basmak ne haddine? Basmaya kalksa önce kızı ölürdü, göze alabilir mi sanıyorsun?"

Omuzlarını silkti adam:

"Ne bileyim ben, imparatorların ne zaman ne yapacakları belli olmaz ki..."

Prenses götürülmüştü demek. Şu halde etrafa göz atmanın gereği kalmamıştı. Acaba nereye götürmüşlerdi? Neyse, bunları sonra düşünürdü. Şimdi bütün işi iki hayduda enselenmeden çıkıp gitmekti.

Fakat inadına bulunduğu tarafa geliyorlardı.

Birden aklına bir fikir geldi. Çok tehlikeliydi. Fakat küçük Prensesin yerini ancak böylelikle öğrenebilecekti.

Gürültü etmemeye çalışarak yana kaydı. Çuvalları dolanıp adamların arkasına geçti. O sırada bir şarap fıçısına eğilmiş, ellerindeki testilere şarap doldurmaya başlamışlardı. Sunguroğlu hiç tereddüt etmeden düşündüğünü yaptı:

"İyi uykular!"

Başlarını hızla birbirine çarptı. Sersemlemelerinden yararlanıp iki yumruğunu aynı anda tepelerine çaktı. Gık diyemeden yere serildiler. Adamın elindeki kandil dökülen şarabın üstüne düşmüş ve tutuşturmuştu. Alevler hızla büyüyüp yayılıyordu. Söndürmeyi denediyse de başaramayacağını anlayınca vazgeçti. İki haydudu alevlerden uzak bir köşeye çekti. Herhalde yangını fark ederler ve gelip kurtarırlardı. Bu kargaşada Bizans'ın en zengin adamı Dimitri Korbos'u bulmaya çalışacaktı.

Dönüp testilerden birini doldurdu. Pelerinine iyice sarındı. Koridora çıktı. Koridor loştu. İki uçta yanan kokulu çıralarla aydınlanıyordu. Bir an hangi istikamete gideceğini kestirmek için bakındı. Yukarı kata çıkan merdiveni farketti. Herhalde Korbos denen adam yukarı kattaki bir odada zıkkımlanıyordu. Basamakları hızla çıktı. Üst katta da alt kattaki gibi uzun bir koridor vardı. Tek farkı daha süslü ve daha iyi aydınlatılmış olmasıydı. Korbos'un bulunduğu oda kapısını kestirmeye çalışa-

rak yürürken, üstünde çapa ile güneş arması bulu-

nan kapıdan birinin fırladığını gördü. Adam Sunguroğlu'nu görür görmez bağırmaya başlamıştı:

"Nerelerde kaldın sersem, bilmiyor musun efendimizin şarap beklemeye tahammülü yoktur. Ver şunu!"

Elindeki testiyi almak için uzanınca Sunguroğlu testiyi hızla kaldırıp başına çaldı:

• "Al bakalım!"

Adam yere yıkılırken, aşağıdan çığlıklar gelmeye başladı:

"Yangın vaaar!"

"Yanıyoruuuz!"

"Herkes uyansıııın!"

Sunguroğlu kendi kendine gülümsedi. Yangın, işini kolaylaştıracaktı.

Armalı kapıyı açtı. Korbos, kapının tam karşısında ayakta duruyordu. Ama yıkılacak kadar sarhoştu. Durduğu yerde yalpalıyordu.

Ne olup bittiğini soracağı yerde şarap testisine saldırdı:

"Ver şunu be adam!"

Sunguroğlu testiyi uzatırken:

"Kusura bakma Korbos," dedi, "birazı döküldü, ama çok işe yaradı doğrusu."

Dik dik suratına baktı:

"Kimsin sen be, ilktir görüyorum."

"Ben de seni ilktir görüyorum. Korbos, ne tesadüf değil mi?"

Gözünü kırpıştırmaya başladı. Olup bitenleri anlamak istiyor fakat uyuşan hafızası kendisine ihanet ediyordu. Bir şeyler homurdandı. Sonra testiye doğru bir hamle daha yaptı:

"Versene be!"

Sunguroğlu ağır ağır testiyi adamın başının üstüne kaldırdı ve içinde ne var ne yoksa boşalttı:

"Sana iyi gelir Korbos, ayılırsın!"

Soğuk şarabı başından aşağı giyince ayılır gibi oldu. Aval aval bakındı. Ağzını yayvanlaştırıp bazı harfleri yutarak konuştu:

"Neler oluyor yahu?"

"Sen rahatına bak," dedi Sunguroğlu, "konağın azıcık yanıyor, o kadar."

"Sadece o kadar mı?"

"Birazcık da başın belada..."

Gürültülü şekilde geğirdi:

"O kadarcık ha!"
Elli yaşını geçmişti. Suratı buldog köpeklerinin suratını aratmayacak kadar çirkindi. Sarhoşluğu ve
118
aşırı şişmanlığı yüzünden buram buram terliyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, kalın dudakları morarmıştı.
Hiçbir şey olmamış gibi yerine çöktü. Birden gülmeye başladı. Parmağını Sunguroğlu'nun yüzüne yüzüne sallayarak:
"Seni kurnaz," dedi. "Prenses'i.. hık., kurtarmaya geldin değil mi? Ama yağma yok., hık.. Başka yerde şimdi., başka yerde, anladın mı?"
119

SAĞ ÇIKAMAYACAKSIN!

Sunguroğlu ne görse şaşırmamaya niyetliydi, ama sarhoşun sözleri onu yine de şaşırtmıştı. Doğrusu bu kafayla böyle bir tahmin yürütebildiğine göre, çok zeki bir adamdı. Kılıcını çekti:
"uslu uslu konuşursan mesele yok şişko, bağırıp çağırmaya kalkarsan şiş göbeğini deşerim."
Tekrar güldü. Dünyayı önemsemez bir hali vardı:
"Niye bağıracak mışım. Hem bu gürültüde bağırsam kim duyacak. Seni beni! Yangını mahsustan çıkardın demek., hık.."
"Biraz evet, biraz hayır."
"Kararsızsın. Sarhoş olmadığın belli, ama kararsızsın. Ben sarhoşken de., hık., kararlıyım. Ne demek evet, hayır. Evet mi hık., hayır mı? Şimdi
120
beni öldürecek misin yani? Oldüremezsin. Belki de öldürürsün.. Adamlarım çok meşgul., hık., yangını söndürmek istiyorlar. Biliyor musun beni pek sevmezler. Amaan, boşversene.. hık., sağ çıkamazsın ki buradan, baksana hiç telaşlanıyor muyum? Çünkü., hık., sağ çıkamayacağını., hık., biliyorum. Her taraf insan dolu. Benim insancıklarımla dolu konak, çıkamazsın bilmiş ol., hık!"
"Bir yolunu bulurum," dedi Sunguroğlu.
"Tabiî bulursun., hık.. Cesur olduğun belli. Yoksa buraya giremezdin. Sahi nasıl girdin? Hık, yoksa adamlarıma rüşvet mi verdin? Namussuzdur onlar, bilirim, paraya hiç dayanamazlar. Moiz'e söyleyeyim de cezalandırsın. Yok yok, en iyisi ben cezalandırayım onları. Yarın sabah, gemilerimden birinin direğinden., hık., sallandırayım."
Sık sık hıçkırması sarhoşluğundan olacaktı.

Kan çanağına dönmüş gözlerini Sunguroğlu'ya çevirdi:

"Ne istediğini söylemeyecek misin? Tahmin etmemi mi bekliyorsun? Zaman kaybediyorsun ama., hık.. Moiz gelirse, işini bitirir."

Sunguroğlu, adamın kendiliğinden konuşacağını ummamıştı. Hep nasıl konuşturacağını düşünerek gelmişti. Fakat onu konuşturmak değil, susturmak bir meseleydi.

"Moiz dediğin başkomutan mı?" diye sordu.

"Ne sandın? Bizim Moiz, başkomutandır. Yakında imparator olarak görürsem hiç şaşmam. Çok kurnazdır, çünkü, çok da kabiliyetlidir."

"Ama oğlunu kaçırmıştı."

"Öyle mi? Evet, tabi, oğlumu kaçırmıştı. Nerede oğlum?"

"Burada değil mi?"

Adam buruk bir iç çekişten sonra:

"Yanımda ise niye kör kütük olasıya içiyorum ha," dedi. "Yanımda olsa içer miyim hiç? Eskiden içer miydim, sor bütün adamlarıma, içmezdim. Senin kadar ayık ve akıllıydım."

Ağlıyordu. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Bu numara olamazdı, evlâdından ayrı kalmış bir babanın bütün ızdırabını yansıtan bu yüz ifadesi, gerçeğin ta kendisiydi. Oysa herkes, oğlunun serbest bırakıldığını sanıyordu. Demek ki, yalan haber yaymışlardı. Korbos'un oğlu, Moiz'in elindeydi hâlâ. Bu yolla Korbos'u emellerine âlet ediyordu. Aksi halde oğlunu öldürteceğini söylüyordu.

"Dostoris'in küçücük oğluna acımadılar ki, benimkine acısınlar," diye devam etti Korbos. "Acımazlar, hiç mi hiç hem de. Tavuk boğazlar gibi boğazlarlar. Dostoris dayanamayıp çıldırdı. Ben çıldırmak istemiyorum. Unutmak için kendimi., hık..

içkiye yatırdım. Sızınca herşeyi unutuyorum. Moiz bu halime çok kızıyor. Kızsın be. Nasılsa başka bir şey yapamıyorum, hiç değilse kızdırayım. Bana biraz daha şarap bulsana."

"Yeterince çok içtin Korbos, biraz toparla kendini."

"Kendimi toparlamak istemiyorum ki. Aksine, kaybedip unutmak istiyorum."

"Ama el ele verirsek, Moiz'in hakkından gelebi-

liriz."

Korbos daha bir dikkatli baktı Sunguroğlu'nun yüzüne. Ölçtü, biçti.

"Cesur olduğunu daha önce de söylemiş miydim? Yüzünde mertlik var, cesaret var, ama pek kurnazlık yok. Ayılmaya başladım mı ne, biraz daha şarap ver be dostum, hayır diyorsun ha, anlaşıldı, cesaretinin yanında kararlısın da, ama yetmez. Moiz çok kurnazdır, çok da kuvvetlidir. Prenses'i kaçırdığında şimdi sert kayaya tosladı, İmparator onun canına okur diye düşündüm. Fakat bir şey olmadı. İmparator bile ondan korkuyor. Yaptıklarını bildiği halde yanında tutması sadece korkusundandır. Biliyor muydun, korkusundandır diyorum."

"Yani İmparator herşeyi biliyor mu? Moiz Albertos'un çocuk kaçırdığını filân."

Elini boşlukta salladı:

"Yok, daha neler de neler. Çocuk kaçırdığını nereden bilecek. Şeyi biliyor yalnızca, bazı uygunsuzlukların içinde olduğunu, bu kadar."

"Sen anlatamaz miydin imparatora?"

"Ben mi, hey Meryem Ana, aklım sana emanet, bu çocuk neler söylüyor! İmparatora anlatsam da oğlumun kanlı cesediyle mi karşılaşsam? Yok delikanlı, bunu göze alamam. Benim durumumda olsan sende göze alamazdın."

Artık konuşurken hıçkırmıyordu. Kendini oldukça toparlamıştı. Sormanın vaktiydi:

"Korbos, anladığım kadarıyla Moiz Albertos seni kullanıyor. Zenginliğinden ve nüfuzundan faydalanıyor. Birleşelim, birleşirsek Moiz'i yeneriz."

Başını iki yana salladı:

"Şeytanlar yenilmez delikanlı. Sahi adın neydi be, sormayı unuttum."

"Adım Sunguroğlu Aykut Bey..."

"Vay!" diye bağırıp elinin bütün tombulluğunu masaya çaktı, "vay ki nasıl vay be! Sunguroğlu ha, nasıl vay hem de!"

Birden mahzunlaştı:

"Seni çok duydum, ama Sunguroğlu olman da bir işe yaramaz. Moiz hepimizi bitirir, üstelik İmparatorla da aram iyi değil. Moiz gibilerle uğraşacağı-

na benimle uğraşıyor. Niye korsanlık yapıyor muşum, niye kaçakçılık yapıyor muşum? Hem bunları yapma hem Bizans'ın en zengin adamı ol; deli mi bu herif ne! Vergisini alırken nereden kazandığımı

sormak hiç aklına gelmez, peh!"
"Teklifime ne diyorsun? Seni İmparatorla da barıştırabilirim."
Gözlerini sonuna kadar açtı:
"Ciddi misin?"
"Çok ciddiyim Korbos, İmparatorun isteği üzerine Bizans'a geldim. Görevim, kızını kurtarmak. Bu arada senin oğlunu da kurtarabiliriz. İmparatorun güvendiği birine sen güvenemez misin?"

BAŞARABİLİR MİSİN?
Hayli zaman cevap vermedi. Başını ellerinin arasına alarak öylece kaldı. Bu sırada kapı vuruldu. Korbos, başını ellerinin arasından aldı. Gözlerini Sunguroğlu'ya çevirdi. İstese ele verebilirdi. Numara yapıp yapmadığı birazdan belli olacaktı. Sunguroğlu kılıcının kabzasını sıktı, ona iş düşebileceğini hesaplıyordu.
Korbos, kapıya doğru bakıp:
"Ne istiyorsunuz?" diye homurdandı.
"İçeri birileri girmiş efendimiz."
"Nereden biliyorsun?"
"Kilerde iki adamımızı baygın bulduk. Yangın çıktı. Kapınızın önünde de dostunuz Morales yatıyor."

"Git başımdan," diye bağırdı Korbos, "sizinle uğraşacak halim yok, biri girmişse bulun getirin."
"Başüstüne!"
Adam fena halde bozulmuştu. Haberi verince mükafatlandıracağını düşünüp gelmişti. Azara tutulduğundan neye uğradığını şaşırdı. Söylenerek gitti.
Telâşlı ayak sesleri kapıdan uzaklaşınca, Korbos konuşmaya başladı:
"Ortalığı birbirine katmışsın, hiç korkmaz mısın sen?"
"Neden?" diye şaşkınca sordu Sunguroğlu.
"Öldürülmekten filân tabi."
"Ölüm Allah'ın emri Korbos, ne zaman nerede geleceği belirsiz. Zaten ölümden korkanlar da ölür. Görevimi yaparken böyle şeyler düşünmem. Mühim olan, üstüme aldığım işi bitirmemdir. Bu yolda ölüm gelecekse gelir. Alın yazımızda ne varsa olur."
"Tedbir ve tevekkül ha, Müslümanlar bu yüzden çok güçleniyorlar."
Güldü. Ama gülüşü eskisi gibi sarhoşça ve de-

lice değildi. Mahzun bir gülüştü.
"Sana güvenebileceğimi biliyorum," dedi.
"Benden ne yapmamı istiyorsun peki?"
127

"Sadece çocuğun bulunduğu yeri söylemeni."
İç çekti:
"Oğlumu nerede sakladıklarını bilmiyorum. Prenses'e gelince: Sana yerini söyleyebilirim. Çünkü, Albestos'un emriyle, Prenses'i başka yere ben gönderdim. Anlayacağın Moiz Albertos'un suç ortağıyım. Beni bu işe tehditle sürükledi. İmparatora anlatabilecek misin?"
"Hiç meraklanma. Prenses nerede dedin?"
"Kızılada'nın arka tarafında demirlemiş bir yelkenlide. Yelkenli bana ait. Ve her zaman harekete hazır bekliyor. Bir aksilik çıkar çıkmaz Prenses'i kaçıracak."
"Anladığım kadarıyla Moiz Albertos korkuyor. Prenses'i öldürmekten çekiniyor, öyle mi?"
"Bana da soracak olursan öyle derim. Diğerleri kadar kolay gelmiyor ona, ne de olsa İmparatorun kızı."
"Ya Şeytanlar çetesinin karargâhı nerede? Herhalde toplandıkları, buluştukları bir yer vardır."
"Kızılada'daki bir manastırda buluşuyorlar. Hepsi orada demek istemiyorum. Sarayda bulunanlar da var. İmparatorun muhafız birliğinde bile..."
"Dört taraftan kuşatmışlar İmparatoru, desene!"
128
"Evet, tahttan indirmek bir an meselesi."
"Böyleyken Prenses'i niçin kaçırdılar? Zorla indirseler ya..."
"İşlerine gelmedi. Zorla indirseler çatışma çıkardı. Askerin bir kısmıyla halkın büyük ekseriyeti İmparatoru tutuyor. Bunlar mücadeleye atılırdı. Oysa İmparator kendiliğinden çekilip, tahtı Moiz Albertos'a bıraktığını açıklasa, iş kolaylaşırdı."
"Anlıyorum. Şu Moiz Albertos nerede oturuyor?"
Gözleri belendi:
"Beni ziyaret ettiğin şekilde ziyaret etmeyi düşünmüyorsun umarım."
"Yok hayır, başka usullerim de var."
"Eminim vardır. Moiz Albertos, saraya yakın bir köşkte oturuyor. Hemen yol kenarındaki ormanlığın içinde. Yalnız gitmeye kalkma sakın. En az yüz kişi koruyor Albertos'u. Bir sürü de köpeği var."

"Merak etme, yalnız gitmem. İki de arkadaşım var. Lakin evvela Kızılada'ya kadar küçük bir seyahate çıkmak istiyorum. Bana gemilerinden birini verebilir misin?"

"Elbette, kendim de gelmek isterdim. Ama Moiz Albertos aradığında burada bulunmalıyım. Aksi halde şüphelenebilir ve her şey bir anda mahvolur. Adam ister misin?"

"Sağol Korbos, iki arkadaşım yeter."

"Prenses'i on silâhlı koruyor. Şeytanlardan on seçme adam, başarabilir misiniz?"

"Sen sabah erkenden limanda gemiyi hazır tut kâfi, bir de beni bu kale bozması yerden sağ salim çıkar. Zira adamlarına yakalanırsam yaşatmazlar."

Bir kahkaha attı:

"Bu cesaretinle hepsini bir bir haklayacağından eminim. Hayret be, içten gülebildim. Aylardır ilk defa doğru dürüst gülebildim. Sarhoşluğum geçtiği halde yahu, ne saadet. Sen bana büyük bir teselli verdin biliyor musun delikanlı, sağol."

"Sen de sağol Korbos, hakkında kötü düşündüğüm için kendime kızıyorum, fena adam değilmişsin."

Bir kahkaha daha sıvadı duvarlara:

"Açık sözlülüğüne de bayıldım, üzülme, Bizans'ın yarıdan fazlası hakkımda kötü düşünür. Eh, bütün bütün haksız da sayılmazlar hani..."

Koridorda yan yana yürümeye başladılar.

Rastladıkları birkaç nöbetçi hayretle bakmaktan kendilerini alamadı. Galiba Korbos'u aylardır ilk defa ayık görüyorlar, yalpalamadan yürümesine şaşıyorlardı. Acaba saçlarıyla omuz başları nasıl ıslanmıştı? Ayılmak için üstüne sular mı boşaltmıştı? Ayık oluşu herhalde bu yüzdendi.

Kilerin kapısı ardına kadar açıktı. İçerde hâlâ duman tütüyor, koridora yayılan is kokusu insanın burnunu sızlatıyordu.

Korbos gülerek konuştu:

"Konağıma epeyi zarar verdin, seninle sonra hesaplaşırız."

Kapının önünde vedalaştılar. Sunguroğlu atını bıraktığı yere doğruldu.

Şahin sakin sakin sahibini bekliyordu.

"Geldim oğlum," diyerek okşadı yelesini, "şimdi rüzgâr gibi uçup karanlığı deleceksin."

KIZILADA'YA...

Atına binmeye hazırlandığı sırada, iki boy yüksekliğindeki setten fırlayan eli hançerli bir gölge, üstüne düştü. Sunguroğlu, sol omuzunda bir acı hissetti. Yaralandığını anladı. Fakat kendini bırakmadı. Saldırganla birlikte yere yuvarlanmışlardı. Sunguroğlu saldırganın hançer tutan elini bileğinden yakalamış kıvırmaya çalışıyordu. Yalnızca tek elini kullanabilmesi, işini hayli zorlaştırmaktaydı. Ama başarmak zorunda olduğunu biliyor, bütün gücünü tek eline yığıp sıkıyor, sıkıyordu.

Adam böğürerek hançeri bıraktı. Sunguroğlu, dirseğini gırtlağına bastırıp soluğunu kesti. Hedefsiz tekmeleri havayı dövüyor, kurtulmak için çırpınıyor, fakat gittikçe takattan düşüyordu.

Sonunda çırpınışı hafifledi, hafifledi ve bitti. Sunguroğlu dirseğini geri çekti. Sol omuzunu tutarak kalktı. Fena acıyordu ama, yine de şükrediyordu. Hançer, ciğerlerine de saplanabilirdi.

Gömleğini yırtıp elinden geldiğince omuzunu sardı. Eve kadar dayanmalıydı. Orada Köse, yarasını tımar ederdi. Acaba adam ne istiyordu? Ayılmasını beklese miydi? Şeytanlar çetesine mi dahildi, yoksa alelade bir soyguncu muydu?

Kılığına bakınca soyguncu olduğuna karar verdi, üstü başı perişandı. Hançerden başka silâh da yoktu. Hem Şeytanlar çetesi saldırsa en az on kişi birden gelirdi. Böyle ufak-tefek birini göndermezlerdi.

Atına bindi ve dehledi.

Eve geldiğinde herkesi uyur bulacağını sanmıştı. Fakat kimse uyumuyordu. İbrahim'le Köse, Sunguroğlu'nu kanlar içinde görünce telaşlandılar. Sunguroğlu kısaca başından geçenleri anlattı.

Köse, yarasını açtı. Bereket versin fazla derin değildi. Ama en az bir hafta sol kolunu dinlendirmesi lâzımdı. Bu arada onların da söyleyecekleri vardı. Az önce Yoanis evden ayrılmıştı. Dış kapının açıldığını gıcırtısından anlayınca koşmuşlar, bir gölgenin dışarı süzüldüğünü görmüşlerdi.

"Takip etmek istedim, ama Köse ağam mani

oldu" diye yakındı İbrahim. "Yakalayıp konuşturacaktım adamı. Eminim Şeytanlardandır."

"Belki de uyuyordur," dedi Sunguroğlu.

Köse, başını iki yana salladı:

"Yatağına baktık, bozulmamış bile. Besbelli uyumamızı bekledi ve kaçtı. Niye geldi, niye kaçtı? Sır içinde sır."

"Bizi gözetlemeye memur olduğunu sanıyorum," diye konuştu Sunguroğlu. "Benim evden ayrıldığımı birilerine haber vermeye koşmuştur. Neyse, hemen hazırlanın, yola çıkıyoruz."

Şaşkınlıkla bakıştılar:

"Yola mı, nereye?"

"Kızılada'ya kadar gideceğiz. Prenses orada demirli bir yelkenlide tutuluyor."

Köse az daha küçük dilini yutacaktı:

"Nasıl öğrendin?"

Sunguroğlu sakin sakin cevap verdi:

"Korbos söyledi."

Arkadaşlarının ağzı bir karış açık kalmıştı; birlikte koskoca bir:

"Yaaa!.." sesi çıkardılar.

İbrahim çoktan kapıyı tutmuştu:

"Yallah gidelim ol zaman, niye çene yarıştırmadayız?"

Sunguroğlu da kalkmaya davrandı, ama Köse feryadı bastı:

"Bu halinde izin veremem! Yaralısın yahu, sardım sarmaladım, berbat etmene göz yumamam. Sen kal, biz gidip kızı getirelim."

"Saçmalama," diye çıkıştı Sunguroğlu. "Hep birlikte gideceğiz. Bensiz olmaz. Çünkü Korbos sizi tanımıyor. Gemi filân vermez."

Başları önlerine düştü. Başka çareleri yoktu. Sunguroğlu'nun gelme arzusunu kıramayacaklardı.

"Pekala," diyerek ellerini iki yana açtı Köse, "gidelim öyleyse..."

Limana vardıklarında gece sabaha dönüktü. Tan yerinin kırmızılığı denizi tutuşturmuştu. Dimitri Korbos, küçük bir yelkenli hazırlamış onları bekliyordu. Sahilde bakınıp dururlarken seslendi:

"Heeey, buraya!"

Sunguroğlu'nun yüzü sevinçle aydınlandı.

"Korbos bu," dedi arkadaşlarına.

Onlar biner binmez, Korbos iyi şanslar diledi ve sahile çıktı. Köse kuşkuyla baktı ardı sıra. Gözden kaybettikten sonra şüphe dolu gözlerini Sunguroğlu'na çevirdi.

"Boş yere tasa çekme," dedi Sunguroğlu, şu anda Korbos, yüreği evlat hasretiyle yanan bir

babadır yalnızca. Bütün ümidi biziz."
"umarım haklısın," dedi Köse.
Yelken açtılar...

KIZILADA YOLUNDA

Denizin ortasında küçük bir yelkenli yalpalayıp duruyordu. Rüzgâr çıksın diye dua eder gibiydi. Çünkü sabah melteminin dışında hiç rüzgâr esmemişti.

Sunguroğlu güvertede bir aşağı bir yukarı geziniyor, hırsını tahtalardan alıyordu. Sabaha kadar uyumamıştı. Üstelik de yaralıydı; ama yorgunluk duymuyor, sadece öfke duyuyordu. Israrla uyuması gerektiğini hatırlatan Köse'ye:

"Ne uyuması!" diye çıkıştı, "uyuyacak hal mi kaldı bende? Tam işler yoluna girecek gibiyken, denizin ortasında kala kaldık. Talihsizlik olursa bu kadar olur."

"Herşey yoluna girecek," diye teselli etti Köse, "biraz uyu ne olur? Seni düşündüğüm için değil,

kendimi düşündüğüm için ısrar ediyorum. Prensesi on Şeytan koruyor dedin. Biz ise, beni da adam yerine koyarsanız, üç kişiyiz. Bu durumda iyice dinlenmiş olarak karşılarına çıkmalıyız. Direttin uyumam da uyumam diye. Bırak inadı yiğidim, azıcık uyumakla toparlanırsın. Sinirin de geçer. O arada rüzgâr bile çıkar. Hadi yat."

Bir baba tavrıyla söylüyordu bunları. Merhamet, sevgi ve sertlik karışımı. Bu baba tavrını kıramıyordu Sunguroğlu.

•"Peki," dedi, "ama bir aksilik olursa uyandıracağına dair söz ver."

"Verdim gitti," diye atıldı Köse, sevinçle. "uyandıracağım! Hem bir aksilik de olmayacak, eminim."

Sunguroğlu, küçücük kamaraya girdi. Elbiseleriyle bile kendini yatağa attı. Siniri hâlâ geçmemişti. Bu yüzden uzun süre gözleri açık kaldı. Nihayet yorgunluğuna yenildi.

Sanki rüzgâr, uyumasını bekliyordu. Sabahtan beri sallanıp duran yelkenler yavaş yavaş şişmeye başladı. İbrahim dümene geçti. Köse sevinçle el çırptı:

"Nihayet kımıldadık galiba."

Rüzgâr böyle devam ettiği taktirde yatsı vakti adada olurlardı. Karanlık, işlerini biraz olsun kolay-

laştırırdı belki. Onlar gündüz gözüyle Prenses'i kurtarmaya çıkmışlardı, ama gece daha iyi olabilirdi.

Gün, ikindiye devrilmişti.

Sunguroğlu uyandırıldığında ise akşamdı. Adanın seyrek ışıkları göz kırpıyordu. Namazı kılıp beklemeye başladılar. Arkasına dolanacaklardı. Bu ise zaman alacaktı. Fakat sabaha çok vardı. Gün doğmadan Prenses'i kurtarabileceklerini sanıyorlardı.

Yelkenlinin hiçbir yerinde ışık yakmadılar.

Adanın arka kısmına dolandıklarında, karanlık iyice bastırmış bulunuyordu, uzakta, sahile yakın bir yerde kırmızı, yeşil iki ışık fark ediliyordu.

"Aradığımız geminin sancak, iskele fenerleri olmalı," dedi Sunguroğlu. Birazdan bordalarız."

Köse daha kolay bir yol düşünmekle meşguldü.

"Ne diyorum biliyor musun yiğidim," diye açtı düşüncelerini. "Diyorum ki, yelkenliyi şuracıkta demirlesek."

"Yüzerek mi gidelim yani?"

"Daha doğru olmaz mı sence? Tedbire de uygun düşer. Bizim yelkenliyi görürler, ama bizi zor fark ederler. Karanlık hayli koyu. Sessizce gemiye çıkabiliriz. Hem yarana da iyi gelir deniz suyu. Tabiî tek kolla yüzebilirsen..."

Sunguroğlu Köse'yi bakışlarıyla hırpaladıktan sonra:

"Burdan oraya yüzmek için kol ne lâzım bre Köse? İstiyorsan yarışırız."

İbrahim:

"Fena fikir değil. Sessizce gemiye tırmanır, en azından birkaç nöbetçiyi haklarız. Hiç değilse azalmış olurlar."

"Bunun için biraz daha beklesek fena olmaz derim, nöbetçilerin dışında herkes uyumalı."

Bu fikir de hoşlarına gitti.

"Kafanı yeniden kurmuş olmalısın Köse kardaş," diye şakalaştı İbrahim. "Bir haylidir çalışmazdı da..."

Köse tatlı tatlı güldü. Alaycı bile söylense fikrinin beğenilmesi hoşuna gitmişti.

Yelkenliyi demirleyip belden yukarı soyundular ve suya atladılar. Su serindi. Önce ürperdiler, ama çabuk alıştılar. Yüzmeye koyuldular.

Geminin yerini tespit için gayret göstermeleri

gerekmiyordu. Bordalarındaki kırmızı, yeşil ışıklar hâlâ yanıyordu.

Az sonra yanında idiler... Çapanın zincirinden gemiye tırmandılar. Ana direğin dibindeki horultuya yürüdü İbrahim. Bir kılıç kabzasıyla horultuyu

noktaladı. Adamın ayılması için, en azından şafağın atması lâzımdı.

"Yol açık," diye fısıldadı arkadaşlarına.

Ama fısıltısını iki arkadaşıyla birlikte üçüncü bir kişi de duymuştu.

"Ne dedin Hormos?" diye sordu yabancı bir ses, "anlayamadım."

Cevap alamayınca, kendi kendine söylenmeye başladı:

"Bu kızı bir gün geberteceğim ki, fena geberteceğim. İki de bir iş uydurur, uşağı gibi kullanır bizi be. Daha ne kadar kalacağız buralarda bilemem. Kimin kızı dersin Hormos?"

Karşılık alamayınca sesini yükseltti:

"Hormos dedim, geberdin mi?"

Sunguroğlu, adamın yakınındaydı. Kolunu hızla çenesinin altına geçirip bastırdı. Birkaç hırıldayıp tepindi, ama mengeneyi andıran koldan kurtulamadı.

Kulağına eğildi Sunguroğlu:

"Bağırmazsan mesele yok, bağırmaya kalkarsan cehennemi boyladığın gündür."

Kolunu biraz gevşetti.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu.

Adam gırtlağındaki acıyı bir kere daha duymak istemiyordu.

"üç," diye cevap verdi acele acele.

"Biri direk dibinde uyuyor, biri sen, üçüncüsü nerde?"

"Ambarda, kızın yanında."

"Yalan söylüyorsun! On kişi olduğunuzu biliyorum."

"üç kişiyiz. Diğerleri manastırda eğlenmeye gitti."

İbrahim'in balyozu andıran yumruğu son kelimeyi boğdu. Adam yere yıkılırken:

"Kusura bakma Sunguroğlu Beyim," dedi İbrahim, "umarım başka sorun kalmamıştı."

Sunguroğlu ambara doğrulmuştu bile.

Arkasından yürüdüler. Gemici yatakhanelerini geçtiler. Ambar kapısı aralıktı. İçerden ışık sızıyordu. Kulak verdiler. Biri masal anlatmakla meşguldü. Her halde Prenses istemişti. Masal da anlattıklarına göre, burada pek fena davranmıyorlardı demek ki. Korbos tembihlemiş miydi ne?

Sunguroğlu, bir tekmede kapıyı ardına kadar açtı ve içeri daldı. Dalmasıyla İbrahim'e bağırması bir oldu:

"Herif senin İbrahim!"

"Sağol Beyim."

Adam tetikte miydi ne, kalktığı gibi iki adım geri sıçrayarak kılıcını çekmesi bir oldu. Bu ise İbrahim'i büsbütün keyiflendirdi.

"Kılıca hiç sıra gelmeyecek diye korkardım," diyerek güldü.

Sunguroğlu ile Köse küçük Prenses'in yanına gittiler.

"Bizi baban gönderdi," diye açıkladı Köse, "sizi kurtarmaya geldik."

Küçük Prenses öfkeyle bağırdı:

"Ben Prensesim, önümde diz çökün!"

Köse, küçük Prenses'in istediğini yaptı, ama Sunguroğlu yerinden kımıldamadı.

"Sen de diz çök yabancı!"

Sunguroğlu'na söylüyordu. Gözleri lâvlıydı. Herkese diz çöktürmeyi kendine iş edinmiş görünüyordu.

"Ben diz çökmem Prenses, ama nezaket nedir bilirim. Sen önce teşekkür etmeyi öğren bakalım. Seni kurtarmaya geliyoruz, diz çökmemizi istiyorsun. Bak, arkadaşım gardiyanınla boğuşuyor; yani, boğuşuyordu, gardiyanın yerde şu anda. Kolay gelsin İbrahim Can."

"Zaten kolaydı Beyim, adlarına Şeytan da deseler bunlar kof insanlar silkeleyince dökülüyorlar. İşimiz bitti herhalde."

"Bitti bitmesine de bu kızcağız önünde diz çökmemizi istiyor. Bak Köse kardaşına!"

İbrahim, Köse'nin haline bastı kahkahayı:

"Ne de olsa eski alışkanlığı vardır," dedi, "kralların, prenseslerin önünde diz çökmeye bayılır."

Köse fırladı kalktı:

"Kızcağızı oyalamak için yaptım bre, amma uzattınız."

Prenses'i kolundan tuttuğu gibi çekti.

"Teşekkür et bakalım, bu yiğitler senin için hayatlarını tehlikeye attılar."

Prenses, Sunguroğlu ile İbrahim'e baktıktan sonra burun kıvırdı:

"Babam çok altın verir size," dedi, "madalya da verir. Niye teşekkür edecek misim? Kurtardınızsa para aldığınız için kurtardınız."

"Para almadık," dedi Köse, "almayacağız da, madalya filân da istemiyoruz."

Küçük Prenses'in bakışları değişti:

"Peki ne istiyorsunuz?"

"Sadece senin annene ve babana kavuşmanı istiyoruz."

Prenses, birden ağlamaya başladı.

Hıçkırıkları dinince Köse'nin bacaklarına sarıldı.

"Çok iyisiniz," diye inledi adeta, "hepinize teşekkür ederim."

Köse'yi küçük kızın yanında bırakıp güverteye çıktılar. Bu durumda geldikleri yelkenliye dönüp vakit kaybetmenin mânâsı yoktu. Bulundukları gemi de işlerini görürdü.

"Yelkenleri açalım İbrahim."

Kızılada'daki manastırın çanı gece yarısını vuruyordu.

YİNE GÖRÜŞÜR MÜYÜZ?

Gemiyi Halic'e soktular. Prenses'i tanınmayacak biçimde giydirip saraya götürdüler. İmparator'a Kızılada'yı derhal basması gerektiğini söylediler.

"Ama, daha önce yapılması gereken bir iş daha var," dedi Sunguroğlu. "Vakit kaybetmeden, Moiz Albertos'u tevkif ettiriniz. Bu işlerin başını o çekiyor. Maksadı sizi devirmek. Bu hususta Dimitri Korbos bize şahitlik edebilir."

İmparator, kızına kavuşmanın sevincini yaşıyordu. Bununla birlikte bir mantıksızlık yapamazdı. Moiz Albertos çok güçlüydü. Ortalığı velveleye vermeden hakkından gelmek lâzımdı.

Kızına sordu:

"Başkomutanımızı hiç gördün mü kızım?"

Küçük Prenses'in gözleri irileşti:

"İki defa," dedi. "Beni dövdü, fena kız olduğumu söyledi. İlk gördüğümde kurtaracağını

sandım. Sonra anladım ki, beni kaçıran adamlardan biri de odur."

İmparator ne yapacağını kestiremiyordu. Sır aydınlanmış, Şeytan çetesinin reisi belli olmuştu. Ama nasıl yakalatacaktı?

"Size adam versem," dedi Sünguroğlu'ya, "şu anda sarayda bulunuyor, tevkif etseniz."

"Adamlarınız, başlarında sizi görürlerse eminim daha memnun olacaklardır."

Başını indirdi:

"Evet," dedi, "haklısınız galiba."

"Ama lütfen acele ediniz Kayzer hazretleri, Prenses'in kurtarıldığını öğrenirse, bin türlü çılgınlık yapabilir. Bu arada Dimitri Korbos'un oğlunun da hayatını düşünmemiz lâzımdır. Siz burada Albertos'u haklarken ben arkadaşlarımla birlikte evini arayacağım. Yanılmıyorsam evinde saklıyor çocuğu."

"Ben o çocuğun babasına verildiğini duymuştum."

"Verilmemiş, bu yüzden Korbos, Albertos'un her dediğini yapmak zorunda kalmış."

"Size ne verebileceğimi düşünüyorum da teşekkürden başka aklıma bir şey gelmiyor. Kimseden armağan kabul etmediğinizi Orhan Bey bana yazmıştı."

Prenses atıldı:

"Kabul etmezler baba, altın da, madalya da kabul etmezler, kimsenin önünde de diz çökmezler. Bizanslılara hiç benzemiyorlar baba, kim bunlar?"

"Osmanlı," dedi İmparator, üstüne basa basa, "duydun mu Prenses, bunlar Osmanlı dedim."

"Çok iyi insanlar, çok."

"Biliyorum."

"Fakat bize verebileceğiniz bir ihsan var Kayzer hazretleri," diye söze karıştı Sunguroğlu.

İmparator bir parça hayal sukutuna uğramış sesiyle:

"Nedir?" diye sordu.

"Dimitri Korbos'un büyük yardımını gördük, affetmenizi diliyoruz."

Şaşkınlıktan gözleri büyüdü:

"Hepsi bu kadarcık mı?"

"Evet, bu kadar."

"Söyleyin, kendisini affettim, lakin bir daha korsanlığa ve kaçakçılığa bulaşmasın."

"Sağölun. İzin verirseniz gidelim. O çocuk aklımdan çıkmıyor."

"Yine görüşürüz değil mi?"

"Elbette Kayzer hazretleri, memleketimize dönmeden önce müsaadeniz olursa ziyaretinize gelmek isteriz."

"Teşekkür ederim, kapımız her zaman dostlarımıza açıktır. Bir dakika durun! üç kişiyle Albertos'un köşkünü arayamazsınız. Sayısız köpek besler, hepsi de vahşidir ve adam paralamak üzere yetiştirilmişler. Albertos'u tevkif edelim, eminim kendi hayatına karşılık çocuğunkini değiştirmeye yanaşacaktır."

Sunguroğlu'nun kaşları yaylandı:

"Yanlış anlamadıysam, İmparator hazretleri, çocuğun hayatına karşılık, Albertos'u serbest bırakmayı düşünüyor."

"Evet öyle, Albertos'u ülkeden atmakla yetinebilirim."

Fena fikir değildi, çetesini darmadağın ettikten sonra, zaten bir gücü kalmazdı.

Sunguroğlu arkadaşlarına baktı. Gözlerindeki muvafakati gördükten sonra:

"Peki," dedi. "Ama izin verin, yanınızda bulunalım. Albertos'u o halde görmeye can atıyoruz."

150

imparator gülümsedi. Altın çanı salladı, içeri giren nöbetçiye yirmi isim verdi.

"Çağır, buraya gelsinler," diye emretti.

Nöbetçi çıktıktan sonra Prenses'i dadısına gönderip üç arkadaşa döndü:

"Verdiğim isimler en güvendiğim adamlarımdır. Beni korumak için canlarını fedadan çekinmezler. Siz isterseniz şu perdenin arkasında bekleyin."

Sunguroğlu ile arkadaşları kalın perdelerin gerisine geçtiler. Sabırla beklemeye başladılar. Çağrılan kişiler üçer, beşer geldi. Hepsi tamam olunca İmparator, onları münasip yerlere gizledi. Nöbetçiyi tekrar çağırdı.

"Buyurunuz İmparator hazretleri."

"Başkomutan Albertos'a, kendisini beklediğimi haber ver."

"Başüstüne."

Günler kadar uzun dakikalar arka arkaya aktı. Sabırtaşları çatlamak üzereyken kapı açıldı.

"Emriniz İmparator hazretleri."

Başkomutan Moiz Albertos'un sesiydi.

İmparator gayet sakin bir sesle yer gösterdi:
"Oturunuz Başkomutan."
"Evet efendimiz?"

"Şeytanlar ne âlemde Başkomutan?"
Ses, şada kesildi birden. Çıt yoktu. Köse dayanamamış, perdeyi hafifçe aralayıp taht odasına bakmıştı. Arkadaşlarına:
"Yahudi'nin suratı kaskatı," diye anlattı, "kesseler kan akmaz. İmparator ise pek alaycı."
Neden sonra Başkomutan'ın titrek sesi duyuldu:
"Ne., ne demek istediğinizi., anlayamadım efen., efendim."
İmparator bitişik odaya doğru seslendi:
"Prenses..."
Küçük Prenses o sırada, özlediği bir masalı dadısının ağzından dinliyordu. Babasının çağırdığını duyunca taht odasına fırladı.
"Prenses girdi," diye gördüklerini anlatmayı sürdürdü Köse, "Yahudi'nin bakışları değişti, yüzü besbeter allak-bullak oldu. Prenses, onu fark edince duraladı. Kinle bakıyor. Parmağını ona uzattı..."
"İşte baba, kötü adam bu! Beni bu kaçırdı..."
İmparatorun öfkeden pelteleşen sesi taht odasını çın çın öttürdü:
"Muhafızlar!"
Perdelerin arkasından, bitişik odalardan, kapı

gerilerinden fırlayan yirmi muhafız Albertos'un etrafını aldı. Mızraklar hazır edildi.
"Şu herifi yakalayın!"
Mızraklar Albertos'a uzandı.
"Çıkalım gayri," dedi Sunguroğlu, "olanları Köse'den dinlemekten bıktım."
Ortaya çıktılar.
Başkomutan Moiz Albertos, elini kılıcına uzatmışken çekti. İşinin bitik olduğunu kabul etmesi lâzımdı. Bu kadar kişiyle baş edemezdi. Daha kıpırdamadan delik deşik olurdu. Mızrakların ucu da öylesine keskindi ki...
"Kılıcını teslim et Albertos..."
Bir tereddütten sonra kılıcını verdi.
"Bu iş burada bitmez," diye soludu. "Şeytanlar hepinizi mahvedecek!"
"Önce biz seni mahvedelim de, Şeytanları sonra düşünelim olur mu Albertos ha, olur mu?

Kapatın zindana, gözüm görmesin!"
Albertos'u yaka-paça götürürlerken, İmparator, esvapçısını çağırdı.
"Savaş kıyafetimi hazırlayın! Muhafızlar!"
İçeri koşan dört nöbetçiye bakmadan emretti:
"Bütün birlikler sarayın bahçesinde toplansın!"

Sunguroğlu ile arkadaşlarına döndü:
"Gidip savaş elbiselerimi giyeceğim, sizi yalnız bırakacağım için kusuruma bakmayın. Küçük kızım ev sahipliği yapar."
Taht odasından çıktı.

ELVEDA BİZANS

"İmparator sözünü tuttu," derken, gülümsüyordu Dimitri Korbos. "Oysa beni pek sevmez. Ama ne yaptınızsa yaptınız beni bağışlattınız yiğitlerim, oğluma da kavuşturdunuz, sağolun."
Çok keyifliydi. İçi içine sığmıyor, üç arkadaşı iltifatlara boğuyordu.
"ümidimi kesmiştim," diye devam etti. "Bu iş olmaz sanıyordum. Hatta Sunguroğlu, sana verdiğim söze bile pişman olmaya başlamıştım. Doğrusunu istersen bir aralık, Moiz Albertos'a gidip herşeyi anlatmayı bile düşündüm. Ama sen gittikten sonra yeniden küfelik olduğumdan kımıldayamadım. Artık içmiyorum. Bunu da siz başardınız."
"Pek kolay olduğunu söyleyemeyeceğim," diye

sözü Sunguroğlu aldı. "Oğlunun, Albertos'un köşkünde bulunduğundan emin değildim. Ama hayatının bağışlanacağını duyunca Yahudi zil taktı. Oğlunu köşkte tuttuğunu söyledi. Elli kişiyle köşke gittik. Gerisi bildiğin gibi. Sahi, Kızılada'nın arkasında bıraktığımız yelkenliyi aldın mı?"
"Almasına aldım da," dedi bir kahkahadan sonra, "papazlar gemiyi soyup soğana çevirdiler. Yelkenler de çadır bezi olunca ortada kuru bir tekne kaldı. Neyse yiğitler, Bizans'ta kalma teklifimi bir daha düşünün ha. Sizden öyle korsanlar olur ki, dünyayı haraca keseriz."
"Sakın ha," dedi Köse, "bir dahaki sefere İmparator canına okur. Dürüst olacağına söz vermiştin."
"Şaka ediyorum, ama sizi işlerime ortak edebilirim. Dürüst işlerime demek istiyorum, kalır mısınız?"

Sunguroğlu iç çekti:
"İmparator da aynı teklifi en az on kere yaptı. İnanır mısın bana ne teklif etti: Başkomutanlık. Olur şey değil."
"Niye sanki, bal gibi de olur. Bizans halkı bir parça rahata kavuşurdu."
"Biz böyle işlere alışık değiliz. Kendi memleketimizde bile yerleşik iş almıyoruz. Biz akıncıyız,

bugün burada yarın başka yerde. Hem, memleketimizi de öyle özeldik ki..."
Dimitri Korbos muzipçe göz kırpıp Köse'ye baktı:
"Yiğidimizi bekleyenler de olmalı memlekette," dedi.
Köse boş bulundu:
"Nilüfer var, ama Sunguroğlu evlenmeye yanaşmaz ki..."
Sunguroğlu'nun kızgın kora dönen bakışlarını üstünde hissedince ağzını tuttu.
İbrahim kıkır kıkır gülüyordu.
Biraz sonra kalktılar. Korbos'la vedalaşıp, Mustafa Ali'nin evine gittiler. İsterse eski evine dönebileceğini söylediler. Hatice hanım, misafirlerini nasıl ağırlayacağını şaşırmış, eli ayağına dolaşmıştı.
"Telaşın boşuna Hatice bacı," dedi Sunguroğlu, "bizim ellerde yemeğin iyisine değil, gönülden verilişine bakarlar. Hem ne demişler bakalım: 'Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer.'"
Öğle vaktiydi. Bu son ziyaretle Bizans macerasına son noktayı koymuş oluyorlardı.
Dün gece Kızılada basılmış Şeytanlar çetesinin yuvası dağıtılmıştı. Saraya soktukları adamlar da

bir bir ayıklanmıştı, üç arkadaş mutluydular. Aldıkları bir görevi daha yüz akıyla başarmışlardı.
Bizans'ta ne yapacak işleri, ne görecek kimseleri kalmıştı.
Kendi insanları, kendi toprakları onları bekliyordu
Atlandıkları gibi, yol boyuna vurdular.
İçlerinde hasretin yeni filizleri sürgün veriyordu.

— SON —